

www.okumayISEV.com

LİLAY KORADAN
ÖLÜMSÜZ
MEKTUPLAR

DİJİTAL e-KÜTÜPHANE

isev.org.tr

ÖNSÖZ

Kurtuluş mücadelesi döneminde şehit kanlarıyla sulanmış vatan toprakları uğruna bugün de gencecik Mehmetçikler canlarını feda ediyorlar. Halkın huzuru, ülkenin bölünmezliği, devletin bütünlüğü için sınır boylarında acımasız kurşunlara hedef oluyorlar.

Şehitlerin ardında gözü yaşlı analar, bacılar, eşler, çocuklar kalıyor. Bir de mektuplar... Öleceğini anlamışçasına içli ve buruk bir dille kaleme alınmış, kalanlara veda eden, yüreği dağlayan şehit mektupları...

Bu kitapta Çanakkale şehitlerimiz ve terörle mücadelede canını veren Mehmetçiklere kadar, cephede gösterdikleri direniş sonucunda şehit olan askerlerin yegane anısı

değerinde olan mektuplardan örnekler bulacaksınız. Tarihten bugüne, şehitlik mertebesine ulaşan askerlerin son cümleleri geçmişe ve bugüne şehitlerin kendi dilinden ve kendi kaleminden benzersiz bir ışık tutuyor.

Vatan uğruna yüreklerini siper etmeden önceki duyguları, son günleri, cephe anıları, sevdiklerine seslenişleri ve farkında olmasalar da son veda sözcükleri...

Bir şehidin ölüm öncesi ruh haline ayna tutan, tezkere için gün sayan bir kalbin aslında ölüme koşan hüzün dolu heyecanını aktaran bu kitap ölüm ve yaşam arasındaki ince çizgiyi de sayfalara aktarıyor.

Kerbela şehidi Hz. Hüseyin'den Hasan Ethem'in annesine yollayamadığı ölümsüz mektuba, Alparslan'ın şehit olurken söylediği son sözlerden "Bugün de ölmedim annem" diyen askere onlarca şehidin dudaklarından dökülenler; şehidin sevdiğine, yavuklusuna, anasına ve kundaktaki bebeğine bilgelik dolu son sözleri hem bir tarihi belge, hem de ibret verici yaşam dersleri değerinde...

II- ÇANAKKALE ŞEHİTLERİMİZİN MEKTUPLARI

**EY AKRABA VE DOSTLARIM, CÜMLENİZE
ELVEDA!**

Adı: Mehmed Tefvik
Doğum yeri/Tarihi: İstanbul- 1881
Şehadet Tarihi: 02.06.1915

18 Mayıs 1915'te Kolağası Yüzbaşı Mehmed Tefvik, Çanakkale Harbi'nde bir İngiliz mermisi ile yaralanmış ve şehit olmadan 15 gün önce şu mektubu yazmıştı:

“Sebeb-i hayatım, feyz-i refikım,

Sevgili babacığım ve valideciğım, Arıburnu'nda ilk girdiğım müthiş muharebede sağ yanımdan ve pantolonumdan hain bir İngiliz kurşunu geçti. Hamdolsun kurtuldum. Fakat bundan sonra gireceğım muharebelere kurtulacağıma ümidim olmadığından, bir hatıra olmak üzere, şu satırları yazıyorum.

Hamd ü senalar olsun Cenab-ı Hakk'a ki, beni bu rütbeye kadar ulaştırdı. Yine mukadderat-ı ilahiyeye olarak beni asker yaptı. Siz de ebeveynim olmak dolayısıyla, beni vatan ve millete hizmet etmek için nasıl yetiştirmek lazımsa öylece yetiştirdiniz. Sebeb-i feyz-i refikım ve hayatım oldunuz. Hakk Teala Hazretleri'ne nihayetsiz hamd ve sizlere sonsuz teşekkürler ederim.

Şimdiye kadar milletin bana verdiği parayı bugün hak etmek zamanıdır. Vatanıma olan mukaddes vazifemi yerine getirmeye çalışıyorum. Şehidlik rütbesine kavuşursam, Cenab-ı Hakk'ın en sevgili kulu olduğuma kanaat edeceğim. Asker olduğumdan, bu her zaman benim için pek yakındır.

Sevgili babacığım ve valideciğım! Gözbebeğim olan hanımım Münevver'i ve oğlum Nezihciğimi önce Cenab-ı Hakk'ın sonra sizin himayenize bırakıyorum. Onlar hakkında ne mümkün ise lütfen yapmaya çalışınız. Servetimizin olmadığı malumdur. Mümkün olandan fazla bir şeyi isteyemem. İstersem de boşunadır. Refikama

hitaben yazdığım kapalı mektubu lütfen kendi eline veriniz! Tabii ağlayıp üzülecek; teselli ediniz. Allah Teala'nın takdiri böyle imiş. İsteklerim ve borçlarım hakkında refikamın mektubuna koyduğum deftere ehemmiyet veriniz! Münevver'in hafızasında veyahut kendi defterinde kayıtlı borçlar da doğrudur. Münevver'e yazdığım mektubum daha geniştir. Kendisinden sorunuz.

Sevgili baba ve valideciğim! Belki bilmeyerek size karşı birçok kusurlarda bulunmuşumdur. Beni affediniz! Hakkınızı helal ediniz! Ruhumu şad ediniz! İşlerimizin düzeltilmesinde refikama yardımcı olunuz!”

“Sevgili hemşirem (kardeşim) Lütfiyecğim!

Bilirsiniz ki, sizi çok severdim. Sizin için gücümün yettiği nispette ne yapmak lazımsa isterdim. Belki size karşı da kusur etmişimdir. Beni affet, mukadderat-ı ilahiyeye böyle imiş. Hakkını helal et, ruhumu şad et! Yengeniz Münevver Hanımla oğlum Nezh'e sen de yardım et!

Ey akraba ve dostlarım, cümlenize elveda! Cümleniz hakkınızı helal ediniz! Benim tarafımdan cümlenize hakkım helal olsun! Elveda, elveda! Cümlenizi Cenab-ı Hakk'a tevdi ve emanet ediyorum. Ebediyen Allah'a ısmarladık, sevgili Babacığım ve Valideciğim...

Oğlunuz
Mehmed Tefvik”

Ovacık yakınlarındaki Ordugâhtan

18 Mayıs 1331 Pazartesi (1915)

ÜSTEĞMEN ZAHİD'İN VASIYETİ

Adı: Zahid

Doğum Yeri: Gümüşhane

Şehadet Tarihi: 09 Ocak 1916

“Bu günlerde her zamankinden daha önemli muharebelere gireceğiz. Bilirsin, her muharebeye giren ölmez. Fakat eğer ben ölürsem sakın gam yeme... Beni ve seni yaratan Allah bizi nasıl dünyada birbirimize nasib etti ise, benden şehitlik rütbesini esirgemediği takdirde,

elbette, ruhlarımızı da birbirine kavuşturur. Vatan yolunda şehit olursam bana ne mutlu. Ancak, sana bir vasiyetim var: Birincisi benim için katiyen ağlama... İkincisi, eşyamın listesi ilişikte. Bunları sat, ele geçecek paradan “mihr-i muaccel” ve “mihr-i müeccel” ini al, üst tarafı ile bana bir mevlit okut. Eğer bunlar sana borcumu ödemezse hakkını helal et ve ilk gece aramızda geçen sözü unutma...”

Ayrıca mektubun içinden kırmızı kurdeleye bağlı bir de saç demeti çıkar. Saçın tazeliği bunun mini mini bir yavrunun başından kesilmiş olduğunu göstermektedir. İşte o zaman herkes Zahid’in evli olduğunu ve Nadide isminde de bir yavrusunun varlığını öğrenir. Çünkü Zahid Üsteğmen cepheye gelirken arkasında evlad ü iyal düşüncesini de bırakmıştır. Ve savaş boyunca ne izin isteyerek evine gitmeyi düşünmüş ne de o konuda iki çift laf etmiştir. Zahid, 09 Ocak 1916’da şehit olur.

Gümüşhane’nin Şiran ilçesinden Üsteğmen Zahid, Aziziye ilçesinin Kılıç Mehmet Bey köyünden Ahmet Efendi’nin kızı, eşi Hanife Hanım’a yazdığı ve vasiyetini bildirdiği mektubunu şu cümle ile bitirir:

“Bu vasiyetimi aldığınız zaman yüksek sesle ağlamanıza razı değilim.”

"Muhammed'in nefsi kudret elinde olan Allah'a yemin ederim ki, isterdim ki Allah yolunda cihad edip öldürüleyim, sonra yine cihad edip öldürüleyim, sonra yine cihad edip öldürüleyim." (Hadisi Şerif- Buhari, Müslim)

BİR MECİD BORÇ ALDIYDIM...

Büyük bir sargı yeri, Kocadere Köyü'nde. Kimi Urfalı, kimi Bosnalı, kimi Sivaslı, kimi Halepli çok sayıda yaralı sargı yerinde. Lâpseki'nin Beybaş Köyü'nden içlerinden biri de ve ağır yaralı, zor nefes alıp vermekte. Son gayretiyle birlikte, komutanın elbisesine yapışır. Kelimeler dudaklarından tane tane dökülür: "Ölme ihtimalim çok fazla...Ben bir pusula yazdım...Arkadaşıma ulaştırın kumandanım..." Derin bir nefes alıp yutkunduktan sonra devam eder konuşmaya:"Ben, köylüm Lapseki'li İbrahim Onbaşı'dan bir mecid borç

aldıydım. Kendisini göremedim. Belki ölebirim. Ölürsem söyleyin, hakkını helal etsin..."

"Sen merak etme evladım" der komutanı. Derken de Mehmetçiğimizin kan kırmızıya boyanmış alnının bir baba şefkati ile okşamaktadır. Mehmetçik, vatanı, milleti için döktüğü kanının son damlasını da akıtıp, komutanının kollarında şehitliğe ermek üzeredir ki, son nefesinde bir kez daha yineler: "Ben ölürsem söyleyin hakkını helal etsin." ve can verir.

Kocadere Köyü'nde ki büyük sargı yerine birbiri peşi sıra yaralı Mehmetçikler gelmekte. Çoğu zaten şehit düşmüş, daha ulaşmadan sargı yerine. Kalanların çoğu da can veriyor sargı yerinde. Şehitlerin üzerinden çıkan eşyalar, künyeler hemen komutana ulaştırılıyor, kayıtlara geçsin diye.

Yine öyle emanetlerden ikisi komutanın ellerinde. Biri bir künye, öteki de bir pusula. Komutanın bakışları bu kutsal emanetlerde; Gözleri yaş içinde. Künye de yazılı isim:"Lâpsekili İbrahim Onbaşı". Pusula da yazılı not: "Ben Beybaş Köyü'nden arkadaşım Halil'e, 1 mecid borç verdim. Kendisi beni göremedi. Biraz sonra taarruza kalkacağız. Belki ben dönemem. Arkadaşıma söyleyin, ben hakkımı helal ettim."

ŞEHİT KINALI ALİ

Üsteğmen Faruk cepheye yeni gelen askerleri kontrol ediyor bir taraftan da onlarla sohbet ediyordu. Bir ara saçının ortası sararmış bir çocuk gördü. Merakla “Adın ne senin evladım?” diye sordu. Çocuk “Ali” diye cevap verdi. “Nerelisin?”, Ali “Tokat Zilede'nim” der. “Peki, evladım bu kafanın hali ne?” Ali “Anam cepheye gelirken kına yaktı komutanım.” der. “Neden?” der komutan. Ali “Bilmiyorum komutanım” der. “Peki, gidebilirsin Kınalı Ali” der. O günden sonra herkes ona Kınalı Ali der. Herkes kafasındaki kınayla dalga geçer. Kısa surede cana yakın ve cesur tavırlarıyla tüm arkadaşlarının sevgisini kazanır.

Bir gün ailesine mektup yazmak ister. Ali, arkadaşlarından yardım ister ve hep beraber başlarlar yazmaya: “Sevgili anne babacığım, ellerinizden öperim. Ben burada çok iyiyim; beni merak etmeyin” diye başlar. Kardeşlerini, köydekileri sorduktan sonra, kendilerini merak etmemelerini, kendileri var oldukça düşmanın bir adım bile ilerleyemeyeceğini yazdırır.

Gururla mektubu bitirir; neden sonra aklına gelir ve yazının sonuna anasına not düşer: Ali'nin kendisinden hemen sonra askere gelecek bir kardeşi daha vardır. “Anacağım, kafama kına yaktın; burada komutanlarım ve arkadaşlarım benle hep dalga geçtiler. Sakın kardeşim Ahmet'e de yakma, onunla da dalga geçmesinler. Elllerinden öptüm” diye bitirir.

Aradan zaman geçer İngilizler kati netice almak için tüm güçleriyle Gelibolu'ya yüklenirler. Bu cepheyi savunan erlerimiz, teker teker şehit düşmüşlerdi. Bunlara takviye olarak giden yedek kuvvetlerde yeterli olmamış, onların sayıları da epey azalmıştı... Kınalı Ali ve arkadaşları komutanlarına yalvar yakar oraya gitmek istediklerini söylerler... Kınalı Ali'nin bölüğünden kimse sağ kalmaz, hepsi şehit olmuştur. Aradan zaman geçer. Kınalı Ali'nin ailesine yazdığı mektubun cevabı gelir. Komutanları buruk ve gözleri dolu dolu mektubu açıp okumaya başlarlar. Babası anlatır: “Oğlum Ali nasılsın, iyi misin? Gözlerinden öperim, selam ederim. Öküzü sattık, paranın yarısını sana, yarısını da cepheye gidecek kardeşine veriyoruz. Şimdi öküzün yerine tarlayı ben sürüyorum. Zaten artık Zahire'ye de fazla ihtiyacımız olmadığı için yorulmuyorum da. Siz sakın bizi merak etmeyin, bizi düşünmeyin” der ve koyu akrabalarını anlatır ve mektubu bitirir. “Ali, ananında sana diyeceği bir şey var.”, “Oğlum Ali, yazmışsın ki ‘Kafamdaki kınayla dalga geçtiler, kardeşime de yakma’ demişsin. Kardeşine de yaktım. Komutanlarına ve arkadaşlarına söyle senle dalga geçmesinler. Bizde üç şeye kına yakarlar. Gelinlik kıza; gitsin ailesine çocuklarına kurban olsun diye. Kurbanlık

koça; Allah'a kurban olsun diye. Askere giden
yiğitlerimize; vatana kurban olsun diye... Gözlerinden
öper selam ederim. Allah'a emanet olun”

(Bu mektubun aslı Çanakkale müzesinde
sergilenmektedir.)

*"Allah Teala'dan samimiyetle şehadeti talep eden kimse
yatağında ölse de Allah onu şehitler makamına
ulaştıracak." (Hadisi Şerif- Ebu Davud, Müslim, Tirmizi)*

İSİMSİZ MEKTUP

“Çanakkale

Şehidinden”

“Huzura,

Ben, vatan ve millet uğrunda bana düşen vazifeyi ifa

ettim. Artık gerisini size terk ediyorum. Ben cümlenize hakkımı helâl ettim. Tabiidir ki, siz de helâl edersiniz. Hemşiremin, Ziya'nın kemali hasretle gözlerinden öperim. Muhterem amcamın ellerinden öperek dualarını her zaman beklerim. Çoluk çocuğumu evvel Cenab-ı Hakka sonra da vatana, millete ve sizlere emanet ederim.

Sevgili valideme, çocuklarıma güzel bakınız. Arzularına himmet ediniz. Maaşlarının tahsisi için icap eden muamele ifası bakımından arkadaşlardan alayımızın tabur kâtibi ki, aynı zamanda alay kâtibi bulunan Hasan efendiye yazdım. Bulduğum fırkanın kumandanı Miralay Remzi Bey'dir. Alay Kumandanı Binbaşı Halil Bey'dir. Bu isimler size lâzım olursa kendileri ile muhabere edersiniz. Binbaşımız Şevki Bey de benim gibi tehlikede bulunduğu için sağ kalırsa ona da müracaat edersiniz. Kolordu Kumandanımız malûm olduğu üzere Esat Paşa hazretleridir.

Havva Hanım hakkında lâzım gelen muamele için kâtip efendiye yazdım. Sana çok rica ederim, efradı ailemi ve validemi hiçbir vakit üzme, daima rıfk ile muamele et. Bana acımasınlar. Ben mukaddes vatan vazifem uğrunda terki can ettim, bahtiyarım. Cenabı Hak sizleri de bahtiyar eylesin. Baki cümlemizi Cenabı Hakka emanet ederim, sevgili kardeşim.”

"Muhammed'in nefsi kudret elinde olan Allah'a yemin ederim ki, eğer Müslümanlar için zorluğa sebep olmasaydım, Allah yolunda cihad eden hiçbir müfrezeden geri kalmazdım." (Hadisi Şerif- Buhari, Müslim)

HASAN ETHEM'İN ANNESİNE YOLLAYAMADIĞI ÖLÜMSÜZ MEKTUP

Şehid Muallim Hasan Edhem, Niğde'nin Hacı Abdullah köyünde 28 Şubat 1890'da doğdu. 1912 yılından itibaren Beyazıt Numune Mektebi'nde öğretmenlik yapan Hasan Edhem, bir yandan da İstanbul Hukuk Fakültesi son sınıfa devam ediyordu. Vatanını, bayrağını korumak için akranları gibi cepheye koşan Edhem şehit olduğunda henüz 25 yaşındaydı.

Çanakkale cephesine gönüllü katılmış yedek subay Muallim Hasan Edhem'in şehitlik mertebesine ermeden az evvel annesine yazdığı ve oradaki askerlerin manevi iklimini aksettiren mektubu:

“Valideciğim, dört asker doğurmakla müftehir şanlı Türk annesi!

Nasihatimiz mektubunu Divrin Ovası (Niğde) gibi, güzel, yeşillik bir ovacığın ortasından geçen derenin kenarındaki armut ağacının sayesinde otururken aldım. Tabiatın yeşillikleri içinde mest olmuş ruhumu bir kat daha takviye etti. Okudum, okudukça büyük dersler aldım. Tekrar okudum. Şöyle güzel ve mukaddes bir vazifenin içinde bulunduğumdan sevindim. Gözlerimi açtım, uzaklara doğru baktım. Yeşil yeşil ekinlerin rüzgâra mukavemet edemeyerek eğilmesi, bana, annemden gelen mektubu selamlıyor gibi geldi. Hepsi benden tarafa doğru eğilip kalkıyordu ve beni, annenden mektup geldi diyerek tebrik ediyorlardı.

Gözlerimi biraz sağa çevirdim güzel bir yamacın eteklerindeki muhteşem çam ağaçları kendilerine mahsus bir seda ile beni tebşir ediyorlardı. Nazarlarımı sola çevirdim çağıl çağıl akan dere, bana validemden gelen mektuptan dolayı gülüyor, oynuyor, köpürüyordu.

Başımı kaldırdım, gölgesinde istirahat ettiğim ağacın yapraklarına baktım. Hepsi benim sevincime iştirak ettiğini, yaptıkları rakslarla anlatmak istiyordu. Diğer bir dalına baktım, güzel bir bülbül, tatlı sedasıyla beni tebşir ediyor ve hissiyatıma iştirak ettiğini ince gagalarını açarak göstermek istiyordu.

Valideciğim, on paraya yüz dirhem süt, su katılmamış. Koyundan şimdi sağılmış, aldım ve içtim. Fakat yukarıdaki bülbül bağıriyordu : “Validen kaderine küssün, ne yapalım. O da erkek olsaydı, bu çiçeklerden

koklayacak, bu sütten içecek, bu ekinlerin secdelerini görecek ve derenin aheste akışını tetkik edecek ve çıkardığı sesleri duyacak idi”

Şevket merak etmesin o görür, belki de daha güzellerini görür. Fakat valideciğim, sen yine müteessir olma. Ben seni, evet seni mutlaka buralara getireceğim. Ve şu tabii manzarayı göstereceğim. Şevket, Hilmi (kardeşleri) de senin sayende görecekler. O güzel çayırın koyu yeşil bir tarafında, çamaşır yıkayan askerler saf saf dizilmişler. Gayet güzel sesli biri ezan okuyordu.

Ey Allah’ım, bu ovada onun sesi ne kadar güzeldi. Bülbül bile sustu, ekinler bile hareketten kesildi, dere bile sesini çıkarmıyordu. Ezan bitti. O dere den ben de bir abdest aldım. Cemaat ile namazı kıldık. O güzel yeşil çayırların üzerine diz çöktüm. Bütün dünyanın dağdağa ve debdebelerini unuttum. Ellerimi kaldırdım, gözümü yukarı diktim, azımı açtım ve dedim:

-Ey Türklerin Ulu Allah’ı. Ey şu öten kuşun, şu gezen ve meleyen koyunun, şu secde eden yeşil ekin ve otların şu heybetli dağların Halıkı. Sen bütün bunları Türklere verdin. Yine Türklere bırak. Çünkü böyle güzel yerler, Sen’i takdis eden ve Sen’i ulu tanıyan Türklere mahsustur.

Ey benim Rabbim!

Şu kahraman askerlerin bütün dilekleri; ism-i Celalini İngilizlere ve Fransızlara tanıtmaktır. Sen bu şerefli dileği ihsan eyle ve huzurunda titreyerek, böyle güzel ve sakın bir yerde sana dua eden biz askerlerin süngülerini keskin, düşmanlarını zaten kahrettin ya, bütün bütün mahfeyle.” Diyerek dua ettim ve kalktım. Artık benim

kadar mes'ut, benim kadar mesrur bir kimse tasavvur edilemezdi.

Valideciğim, çamaşır falan istemem, paralarım duruyor.

Allah razı olsun
Oğlun Hasan Edhem
4 Nisan 1915”

ELVEDA, EY RUHUMUN ÇOCUKLUK SEVDASI

Çanakkale’de, vatanı, milleti ve bayrağı uğruna cepheye giden, seve seve canını veren bütün şehitlerimizin bir hikâyesi vardır. Hepsinin hikâyelerine ulaşmak, bu konuda malumat sahibi olmak ne yazık ki mümkün değil. Darü’l-Fünun’un resim bölümünde tahsil gören Şefika ve Semih çiftinin aşkları günümüze kadar ulaşan ender

öykülerdendir. Resim bölümü son sınıf öğrencileri olan çift nişanlanmışlar ve yazın düğün hazırlıklarına başlamayı planlıyorlarmış. Ancak vatan müdafaası için Semih'e Çanakkale yolları görünmüş. Bir an olsun tereddüt göstermeyen Semih, sevdiğinden ebediyette buluşmak üzere ayrılmış. Ama sevdiğini hiç mektupsuz bırakmamış. İşte o hasret kokan mektuplardan biri:

“Ey benim müşfik ruhum, Şefikacığım!
Bilmem neden! Bu gece garip hislerle doluyum... Bu günlerde gönül gözüm, duygularım aramızda pek o kadar uzun olmayan mesafenin uzayacağını, hatta sonsuzluğun susmuş karanlığına kadar yuvarlanacağını bana ima ediyor. Bu akşam, en modern tüfek seslerinin ve top gürlemelerinin bile daldığı, sustuğu geçici bir sessizliğe boğuldu... Bütün tepeler, bütün vadiler yalancıktan parlarken Kanlı Tepe, ayaklarına yüz süren Ege Denizi'nin semavî gözlerinde, sessizliğe merak ederek şüpheli bakışlarla titriyor! Bu gece sessizliğinin sonunda acaba ne can yakan, can alan feryatlar kopacak? Sana defalarca bahsettiğim Sivaslı genç ve kahraman Yüzbaşım Celadet bana dedi ki:

Semih!..

Şu kaptırdığımız Kanlı Tepe'yi tekrar elde edemezsek; emin ol ne doyamadığın sevgili İstanbul'umuz ve onun üstündeki dört buçuk asırdan fazla sahip olduğumuz haklardan, ne de kadınlarımızın namus ve iffetinden bir hayır kalacak!.. Oraya benimle birlikte şanlı bayrağımızı tekrar dikmek için her fedakârlığa katlanır mısın?”

Sükut eder miyim; yemin ettim!.. Kanım vatana helâl olsun komutanım!.." dedim.

Hatırlıyor musun? İlk Darü'l-Fünun mezunları toplanırken ne kadar sıkılmış ve ne kadar üzülmüştüm... Benim ince fırçama karşılık, elime kalın bir tüfek tutuşturmuşlardı... Yumuşak yastıkların arasında, ruhumun derinliklerine kadar daldığım şairane yaratılışlı dünyamdan beni çekip çıkarmışlar, belime kılıcın sert kayışını kuşatmışlardı... Orada burada sürüklenen fırçama ve şair kalemime bakarak, askerlik talimlerine göre sana diyorum ki: Ben mi asker oldum? Kumanda edeceğim bölüklerin vay haline!..Güzel nişanım, meğer öyle değilmiş...

Benim gibi muhallebiyle nazlı büyütülmüş birçok ihtiyat zabiti var. Onlar buradaki zeka ve cesaret örneklerinin en akıllı, en fedakâr kahramanları kesildiler!.. Hepimiz, vatanımızın en küçük bir kayasının savunmasındaki önemi idrak ederek uğruna güllerimizi esirgemiyoruz...

Bir ay evvelki harpte, komutanım muhterem Celadet yüzbaşılıkla, ben teğmenlikle taltif edilmiştik. Fakat her ikimiz de bundan mahcup olmuştuk. Kanımızı akıtmadan nail olduğumuz zafer hiçtir... Göğüslerimizi süsleyen şu kırmızı kurdeleleri bile ufak hizmetlerimiz için biz fazla görüyorduk. Vatanımızı o kadar seviyoruz ki, verilen mükâfatla övünmek, kıvanç duymak değil, belki tarihimizin millî iftihar vesilesi olmak istiyoruz.

Eğer senin o melek gibi muhabbetine karşı bir nankörlük ise, vatanımız hürmetine beni lânetleme!.. Evet, ben şimdi mübarek vatanımızı senden çok seviyorum... Ne olur üzülme şu şekilde seslenişini duyar gibiyim: Beni

hâlâ seviyor musun? Evet Şefika, ah yüreğimi dinlemen, ruhumun sesini duymak mümkün olsaydı! Belki sen, dilimden duymak isterdin; ama dil, sevgi ülkesine tercümanlık yapamaz. Çoğu kişiler, kendi sevgilerini başka türlü göstermek isterler. Bir kişinin sezgilerini, duygularını sözleri vasıtasıyla anlatmak istersen yanılırsın. Çünkü vatanımı senden çok seviyorum; bana kızma gücenme... Şunu ifade etmek istiyorum ki; vatani sevmiş olmam seni sevmiş olduğumu göstermez mi? Çocuk; şunu iyi bil: Vatanını sevenler, onun taşını toprağını değil, güzelliklerini severler. Milleti uğruna can verenler, onun saçı sakalı için değil; değerleri, fazileti, tarihi ve saygınlığı için severler. Sen de ulusumuzun, vatanımızın güzelliği, temizliği ve faziletlerinden biri, birincisisin. Onları sevmiş olmam, seni sevmiş olmamdır. İşte seni, doğrudan severim, yürekte severim, candan severim. Benim yüreğimdeki sevgiyi göstermek için sevgi sözü azdır.

Önceleri, Marmara'nın mavi atlas kucağına yaslanan işveli İstanbul'umuzun lâtif manzaralarının resmini çizerken bütün güzelliklerinde senden ilham alıyordum. Bu, vatan aşkına düşeli şunu iyice anladım ki, gözlerin; savaşı bitiren, barut bulutlarını dağıtan güneşin şu ufka bahşettiği mavi bir saflığa benzediği için beni cezp ediyormuş. Sırma saçlarının bukleleri, sakın bir günde seyretmeye muvaffak olduğumuz gurubun, altın renkli güneş ışınlarını kararttığı için onları hasretle arzu ederek arıyorum. Yanaklarının pembeliği, burada haşin gece savaşlarını takip eden istirahat aydınlıklarını temsil ettiği için onlara buradan büyük birer hayranlık buseleri takdim eyliyorum.

Biraz önce, küçük madalyondaki fotoğrafını koynumdan çıkararak doyamayan, ah kanamayan gözlerimle seyrettim... Yok yok dedim, bu bir güzel gölge. Onun için lâtif, mavi, pembe, kırmızı renklerini göstermiyor! Ben de zihnimde kazınmış olan o gülümseyen parlak suretini seyre daldım... Dünden beri kalbimi inleyen hazin bir hissin pençesinde üzülererek, seni hararetle düşünmeye başladım... Eğer ettiğim yemin üzere, Kanlı Tepe'nin geri alınışı uğrunda şehit olursam; seni saracak keder ve ıstırapları vicdanımda duyarak titredim.

Hayır Şefikacığım hayır! Sen hayat baharının kokulu bir gülüsün. Vatanımıza faydalı kokular saçarak birçok şefik iyilikler etmelisin... Bak iki gözüm üzüme, beni dinle: Eğer şehit olursam; Çanakkale gazisi bir zabitle evlenerek insanlığın sana yüklediği güzel görevi yerine getirmeye çalış. Yalnız senden bir ricam var: Kanlı Tepe'de açılacak damarlarımdan sıcak bir damla kan kalbinin en samimi bir köşesinde sonsuza kadar asılı kalsın.

Elveda, ey ruhumun çocukluk sevdası. Ölünceye kadar seninim.

Semih.”

Şehit Ahmet Tevfik'e Kardeşinden Gelen Son Mektup

KARDEŞİME

O kadar yandı mı bağrın, ey çocuk?
Ecelin sunduğu şerbeti içtin!
Sırayı saygıyı unuttun çabuk,
Sebep ne, ağandan ileri geçtin?

Yirmi üç baharı kavuran ateş
Güllerin kalbini dağlasa çok mu?
Bir damla şebneme susadı güneş,
Sümbüller sararsa hakları yok mu?

Yurduna son damla kanını verdin,
Ah, cömert kardeşim, sana pek yazık!
El fitre verdi, sen canını verdin,
Ne acı bir Şeker Bayramı yaptık!

Yâd eller dağıttı halka gülsuyu,
Yok sana gözyaşı dökcek anan!
Kardeşim, üzülme, müsterih uyu,

Ne mutlu, gülüyor zavallı vatan!

Bir çile ipekten yumuşak sînen
Serhaddi tuttu sarp Balkanlar gibi,
Kaşından daha çok bıyığın yokken
Dövüştün yeleli aslanlar gibi!

Ne beyaz bir mermer, ne biraz yaldız;
Nerede yaptığın ol altın destan?
Sürekli alkıştan utanan adsız,
Koca şehnâmeyle konmamış imzan!

Ne kadar aradım senin kabrini,
Yoktur diye boynunu büktü her çiçek.
Yanıldım, kardeşim, bağışla beni,
Sen arzdan semaya naklettin, gerçek!..

İdris Sabih

"Eğer Allah yolunda öldürülürseniz veya ölürseniz, Allah'ın size lütfedeceği mağfiret ve rahmet onların biriktirdiklerinden daha hayırlıdır. Andolsun, ölmeniz de öldürülmeniz de muhakkak ki Allah'ın huzurunda toplanacaksınız." (Ali İmran, 3/157-158)

ŞEHİDİ KUŞATAN MUCİZE

Çanakkale cephesinde şehâdet mertebesine yükselen binlerce vatan evladından biri Mehmet Selim. Onun hikâyesi bir mucizeden ibaret. Mevzilendiği yerde düşman karşısında erleri birer birer düşer. İngiliz askerlerinin hain kurşunları omzuna, kalbine ve alınına isabet eder. Fakat Mehmet Selim dimdik ayakta durmaktadır. Düşman şaşkındır. Sonra birdenbire bir mermi benzin bidonlarının siperlendiği tümseğe isabet eder. Gökyüzü alev topu haline gelir.

Alevler etrafını kuşatmıştır şehidin. Mehtap Deresi'ne gün doğduğu vakit Teğmen Selim'in vücudu alev alev ışıldar. Bedeni hiç yanmamış gibidir, tek bir yanık izi yok gibidir. Bir elinde Mushaf, diğer elinde silahı öylece yatmaktadır. Mucize şehidimizi kuşatmış, ışıldayan ruhu ebediyete intikal etmiştir.

Mülâzım Mehmet Selim'in (1891-1915) annesine şehit olmadan önce yazdığı mektubun son bölümü:

“Anamsın, bilirim ve şükrederim.
Amma velâkin, yarın sabah, anavatani bir başka yerde müdafaa edeceğim.
Dualarını eksik etme...

Oğlun
Teğmen Mehmet Selim.”

ÇANAKKALE ŞEHİDİNDEN KIZINA MEKTUP

“Kızım Nuriye Küçük Hanıma Özeldir.

Benim Sevgili Kızım,

İlk önce iki gözlerinden öperim. Seni çok göreceğim gelmiştir. Lâkin askerlik engel oluyor da görüşemiyoruz. Bunun çaresi nedir kızım? Bunun çaresi, Cenab-ı Hakk'a tevekkül edip, sabır etmektir. Ben sizi, siz de beni Cenab-ı Hakk'a emanet edelim. Elimizden geldiği kadar da mektupları sık sık gönderelim. Birbirimize duada kusur etmeyelim. Şimdilik sana elbiselik almak üzere dedenize 310 kuruş gönderdim. Ama elinizden geldiği kadar paraları muhafaza edip harcamayınız. İleride bu paralar çok itibarlı olacaktır. Hatta yüzü yüz kuruşa kadar itibar bulacaktır. Bilginiz olsun.

Kızım niçin mektup göndermiyorsunuz? Zannedersen darıldınız. Canım kızım, mektup gönder de, neden darıldığımı mektupta yaz ki, ben de anlayayım. Darıldığınız doğru mu? Bizim tarlalardan ne kadar arpa elde edildiğini yazmadınız. Uşaklar, Kars'a ne götürdüler ve ne kadar kazandılar veya kayıp mı ettiler? Yazmadınız. Ben bunlar için size darılacak yerde siz mi bana darılıyorsunuz?

Komşulardan kim kalmıştır. Mehmet Efendi tohum verdi mi? Ne kadar verdi ise bu tarafa yazınız. Kış için ne kadar un ve ne kadar bulgur ve yarma yaptınız. İnşallah bu sene idareniz iyidir. Bizim binek atının tayı var mıdır? Teyzenize çok selam söyle, sana güzel baksın. Valideniz namaz kılıyor mu? Şayet kılmazsa bu tarafa yazarsınız. O vakit icabına bakarız.

Allah'a emanet olasınız.

İki gözüm kızım.”

TOPRAĞA GİRERKEN ÇEHRESİ GÜLÜMSÜYORDU

**Oğullarını ve damadını Çanakkale’de şehit veren
Nakiye Annenin, oğlu Hüseyin’den aldığı son mektup:**

“Baba, Hasan şehit oldu. Üç gün önceki muharebede yiğitçe çarpıştıktan sonra şehit oldu.

Düşerken yanında idim. Hakkınızı helâl etmenizi rica etti. Bir kurşunla şakağından, iki kurşunla göğsünden yaralanmış, bir gülle de sağ elini götürmüştü. Kendi elimle gömdüm kardeşimi. Toprağa girerken çehresi gülümsüyordu. Onu, senin hediyen olan yatağanla (hançer) beraber defnettim. Kınını da, taş yerine başucuna diktim. Ah babacığım, düşmana ne şiddetle saldırdık, bir görseydin! Düşman karabulut gibi geliyordu... Biz iki bölükten ibarettik.

Yıldırım gibi bir hücum gösterdik... En önde, çarıkları çözülmüş, fesi düşmüş, baş açık ve yalınayak Hasan

koşuyordu. Kuş gibi, rüzgâr gibi, alev gibi koşuyordu...
Ellerinizden öperim.
Duanıza muhtacım. Beni soranlara selam ediyorum.

Oğlunuz
Onbaşı Hüseyin.”

"Mü'minler arasında öyleleri var ki, Allah'a verdikleri sözde dururlar. Kimileri sözünü yerine getirip o yolda canını vermiştir; kimileri de şehitlik beklemektedir. Onlar hiç sözlerini değiştirmediler." (Ahzab-23)

ÖMER ONBAŞI'NIN KARDEŞİ MEHMED'E YAZDIĞI MEKTUP

“Bir tanecik kardeşim, oğlum Mehmed
Sen daha küçüksün, aklın ermez; ama Türk oğlu cenge
girince aslan kesilir. Hey babam hey! Buraya geldik
geleli öyle savaşıyoruz ki, yerlerinden babalarımız
başlarını kaldırıyor, bize bakıyor. Göklerden melekler
iniyor. Ne dersin Mehmed? Ben bir gece iki melek
gördüm. Biri geldi, omzuma kondu. Öbürü gözümün
önünde uçuşturdu. Amma, düşman nasıl yaylım ateşi
ediyordu. Kurşunlar dolu tanesi gibi yağıyordu. Bu
melekleri, bizim büyük şefaatçi peygamberimiz, beni
korumaya göndermişti. Dualar edeyim dedim, kollarımı
kaldıramam ki...

Gelsin yaylım ateşi! Mavzerime kurşun yetiştiremiyorum.
Derken melekler uçverdiler. Düşman da tersine kaçtı.
Kaçtı ters! Hâlâ ovalarda gölgelerini görüyorum be! Ama
biz şehit vermedik mi? Gazilerimiz yaralı düşmedi mi?
Ne söylesek? Kıyamet gibi bir şey oldu. Yalnız bizim
bölükten 12 yaralı saydılar. 4 tane de şehidimiz vardı.

Oh! Şimdilik ağlayacağım. O arkadaşlarımdan bir tanesi
benim kucağıma düştü. Hasangilin Kara Ali, bilirsin ya!
İşte o aslan, babayığit birden yere yığılıverdi. Göğsünden
bir kurşun yemişti. Bana dedi ki; “Bölük Eminine
yazdırıver arkadaş, ben ölüyorum. Memleketime yazdır
da bana ağlamasınlar. Ben öldüm, ama domuz düşman da

kaçtı.” O zaman da bana gelen melekleri gördüm. Şehit arkadaşımın etrafında nurlar saçarak dolaştılar. Onun, - Mevlâ rahmet elesin- canını aldılar, cennete ilettiler. Koca Kara Ali o zaman ne de güzel gülüyordu, göresin!..

Fakat inşallah göreceksin. Hele birkaç sene daha sabret. Hazırlan, silahını kullanmayı öğren. Kendine çelik gibi gövde yap. O zaman inşallah bu düşmana gelirsen, benim gebertiğim kadar düşman gebertirsin. İnanır mısın Mehmed, bu harpte kendi elimle öldürdüğüm Moskof yirmiye geçti, ya! İşte askerlik böyledir oğlum. Ben 20 kişi öldürürüm; bizim ilde yirmi bin kişi yaşar. Hangi birini söyleyeyim. Dizimin dibinde şehit olan Kara Ali’yi sakın unutma ha! O melekler senin rüyana girsin Mehmed!

Düşmanı kırıyoruz, vuruyoruz, bitiriyoruz. Orduya namazlarda dua et. Ağanı da ara sıra hatırla. Sen daha masumsun; orduya dua edersen, Allah kabul eder. Beni hatırlarsan vücudumdan kurşun geçmez. Ben şehit olmak isterim. Amma önce seni büyütmeliyim, ellerimle askere vermeliyim. Sonra beraber cenge gelmeliyiz. Ben de Kara Ali gibi senin dizinin dibinde şehit olmalıyım. Anladın mı oğlum? Daha fazla yazamayacağım. Zira gözlerimden sıcak bir şey dökülür gibi oluyor. Beni soranların hepsine çok çok selam ederim.

Ağabeyin
Ömer Onbaşı”

HASAN ONBAŞI'NIN KOMUTANINA MEKTUBU

“Cihat uğruna yaralandım. Bu yaralarım bana hayat verecek mertlik nişaneleridir.

Emelim yarın için iyi olmak, öbür gün için de hududa koşmaktır. Yaram sarılırken akan kanıma bakmıştım. O kan o kadar saf, lekesiz idi ki, altın kalemle tarihimizi süslendiren ecdat kanının kollarımda dolaşmakta olduğunu gösterdi. Yaralandığım zaman hiç de müteessir olmadım. Kanımın lekesiz olduğunu görerek gurur duydum.

Paşa hazretleri, Osmanlı kanının temizliğinden dolayı iftihara hüküm yok mudur?

İşte bu kana sahip Osmanlı askerleri sizi bütün varlıklarıyla selamlarlar ve alkışlarlar.

53. Tümen, 163. Alay, 2. Tabur, 5. Bölükten
Bursa Vilayetinin, Mustafa Kemal Paşa Kazasının
Karaorman Köyünden
Hacı Emin Oğlu Hasan Onbaşı”

YARBAY BAHATTİN'İN ŞEHİT ABDURRAHMAN'IN BABASINA GÖNDERDİĞİ MEKTUP

“Mektubunuza biraz geç cevap verişim belki canınızı sıkmıştır. Veya mektubunuzun gelmemesi sizde bir fikir uyandırmıştır. Fakat değil; bendeniz rahatsız idim. Tedavi için Bohemya’da Tebliç Kasabasına (Galiçya) gitmiştim. Mektubunuz özel olması nedeniyle dönüşüme bırakılmış idi. İşte sebep budur. Bu kusurum, umarım ki anlaşılır ve gecikmesini tabii olarak affedersiniz.

Oğlunuz olan Abdurrahman’dan bahsediyor ve soruyorsunuz. Hizmetini, cesaretini, fedakârlığını hiçbir zaman hatırımdan silmek mümkün değildir. O kahramanı, mektubunuzu okuduğum zaman yine hayalimden geçirdim. O ve diğer fedakâr arkadaşlarımı bir daha gözümün önüne getirerek her biri için ruhlarına fatiha okudum. Abdurrahman, ordunun değerli bir subayı, milletin kıymetli bir vücudu, vatanın öz evladı olarak özünde yer almıştı.

Kendisine has terbiyesi, âmirlerine itaati, vazifesine hamiyet ve sadakati ve özellikle 22 Eylül 1916’da gösterdiği cesaret ve fedakârlığı, onu Allah’ın katına daha yakın olmaya lââyık gördü. O da, bir şarapnelin amansız ve pek mahveden bir parçasıyla şehit oldu.

Savunduğu mevki, pek önemli ve tehlikeli idi. Düşmanın, dört gün sürekli eceline susamış keşif kitlelerle, bütün cephemizde taarruz ettiği ve özellikle şehit merhumun komuta ettiği (şehit merhumun kabiliyetine güvenerek bölüğün emir ve komutasını kendisine bırakmış idim) bölük cephesine pek şiddetli hücumlar, kendisine büyük zayıat vermekle sonuçlandırıyordu.

İşte, 22 Eylül benim hatıramda önemli bir gündür. O da, Abdurrahman'ın şehâdet haberi idi.

Abdurrahman'ın şehâdetini işittiğim andaki durumumu yani harp durumu anında gözden geçirmek, insanoğlunun kudretinin dışındadır. Asker olarak şunu söyleyebilirim ki; ona bir taburun emir komutasını tamamen bırakmışım. Şehâdet haberini aldıktan sonra çok etkilendim ve şehit merhumun cenazesinin mutlak bir şekilde geriye getirilmesini emrettim.

24 Eylül'de, ancak bulabildiğim bir fırsatta şehidin cenazesini lâıyk olduğu mertebede, tüm arkadaşların iştirakiyle alay karargâhında yaptırdığım son meskenine naklettirdim.

Kendisine özel hürmetimizle son vedamızı yerine getirdik. Abdurrahman Allah'ına kavuştu. Biz ondan şefaât dileriz. Kabrini yaptırdım. Ufak çam ağaçları ile süsledim. Ona lâıyk bir ebedî mesken haline koydum. Cenab-ı Hak, kulluğuna güzel hayırlar ihsan buyursun. Alay karargâhında yaptığım Şehitler Mezarlığı ki, adeta bir bahçe halindedir. Her gün tabur imamları oraya giderek, Kur'an okumak vazifesiyle mükelleftir. Durum

elverdikçe her Cuma günü genel bir ziyaret yaparız. Alay komutanı her birinin yapmış olduğu hizmetleri anlatarak ve ruhlarına Fâtiha okumak suretiyle vazifesini yerine getirir.

Burada Türklüğün şan ve şerefi pek yüksektir. Türklerin gösterdiği cesaret ve fedakârlık gıpta edilecektir. Cenab-ı Hak bundan sonra da başarılar ve zaferler ihsan eylesin efendim. Özellikle ellerinizden öper, ebediyete kadar unutulmayacak olan bir şehidin babası olduğunuzdan dolayı sizi tebrik ederim. Cenab-ı Hak, şehit merhumun mensup olduğu aile efradına uzun ömürler ihsan etsin.

15. Kolordu 20. Tümen 61. Alay Komutanı
Yarbay Bahattin”

MARAŞLI HÜSEYİN'İN HAZİN ÖYKÜSÜ

Milli Mücadele sırasında Maraş harbine katıldıktan sonra, gönüllü olarak Antep'in müdafaasına koşan Hüseyin burada şehâdet şerbetini içer. Şehit düştüğü zaman cebinden kanlı bir mektup çıkar. Kana bulanmış kâğıtta Hüseyin, nişanlısı Emu'ya şöyle seslenir:

Çanakkale harbine gittim ölmeden geldim
Nişanlım Emu'yu evinde buldum
Evlenmek için bir ay daha durdum
Jandarma Artin'i evimde gördüm

Arkama döndüm edeme (kardeşime) baktım
Edemin öldüğünü haber aldım
Edemin hayfını almaya Antep'e gidiyorum harbe
Konu komşularla hakkını helal eyle

Emu ölürsem kimse ile evlenme
Antep'den gelinceye kadar yolumu bekle
Kömür gözlüm Emu sabret ne olur
Allah'ın emri yerini bulur

Emum yalnız bırakma beni daima ziyaret et
Diktiğin gülden başıma bir gül dik
Verdiğin saçı öper koklarım
Antep'de de gâvurları inşaallah paklarım

Ölürsem de ehemmiyeti yoktur

Saçını mezarım da öper koklarım.

Kanlı kâğıdın alt kısmında annesinin Hüseyin'e vasiyeti yer alır:

“Oğlum Hüseyin! Dayın Rusya’da, baban Balkan, kardeşin Maraş harplerinde şehit oldular. Son yongam sensin! Minareden ezan sesi kesilecekse, camilerin kandilleri sönecekse sütüm sana haram olsun! Öl de köye dönme! Harbi kazanır da dönersen Emu’ya kavuşursun. Harpten kaçır gelirsene inşallah Emu’yu ölmüş mezarda görürsün! Haydi, yolun açık olsun oğlum!”

ANTEPLİ ŞAHİN

Ben Antepliyim, Şahin’im ağam.
Mavzer omzuma yük.
Ben yumruklarımla dövüşeceğim

Yumruklarım memleket kadar büyük.

Düşman kurşunlarına inat köprü başında
Memleket türküleri çağıracağım.
Bu dağlarda biz yaşarız, bu dağlar bizim dağımız
Nâmusumuz temiz, bayrağımız hür.
Analarımız, karımız, kızımız, kırsağımız
Burada erkekçe dövüşür.
Hep senden yanadır çektiğim kahr

Bu senin ülkende, senin gölgende
Düşmesin kara kalpaklar, kirlenmesin duvaklar
Korkum yok ölümden, kâfirden yana
Alacaksa alsın beni şafaklar.
Türk'ün bir küçük karış toprak parçası için
Destanlar yazacağız yine baştan.
Bu kaçınıcı kurşundur. Bu kaçınıcı bismillâh!
Ben Antepliyim, Şahin'im ağam.
Ben yumrukla dövüşeceğim.
Yumrukla memleket kadar büyük.

Yavuz Bülent Bakiler

YÜZBAŞI YUSUF’UN MEKTUBU

“Azizem,

Emin ol, ben senin akıttığın gözyaşlarını hissediyorum. Onlar benimdir.

Ben her şeyi sana bıraktım. Harbe yalnız vücudumu götürüyorum.

Hayatım, namusum yine evimde kalıyor.

Ben burada seni muhafaza ediyorum. Sen de orada beni muhafaza et.

Ayrılık dediğimiz bela hakrolur.

Madem ki hayatımız birdir; vazifemiz de birdir.

Sabır ve tahammül insanı cennete, saadete götüren iki melektir.

Cenab-ı Hak’tan gayri yardımcı bulunamaz. O’nun lütfuna muhtacız.

Zaman çabuk geçer. Yine görüşür, yine buluşuruz.

Yüzbaşı Yusuf’
(Çanakkale şehidi)

BİR BÖLÜK KOMUTANININ HATIRA DEFTERİNDEN

17 Ağustos 1915 Kerevizdere, Kurt Kuyuları

Harbin en müthiş ve en ateşli bir gününü yaşıyorduk. Düşmanın piyade ateşi ve bombaları, alışkanlık nedeniyle artık bize doğal geliyor, hatta bir eğlence teşkil ediyordu. Üzerimizden geçen kurşunları hemen el ile tutacak gibi idik. Fakat bu defa düşman ölüm fırtınaları koparan koca mermilerini o kadar büyük bir mesuliyetle üzerimize savurmuş ve o kadar çok top ve havan mermisi atmıştı ki, nasıl olup da siperlerimizin alt üst olmadığına onlardan çok biz hayret ediyorduk. Düşmana bu müthiş faaliyetini, yine bir makam ve bir şey kazandırmamakla nihayetlendiren gece bastırdı.

Biraz sonra bölüğümün 1. takım çavuşu bana yaklaşarak:

- Efendim, dedi. Bizim takımdan Kadir oğlu Sadık şimdi siperden fırladı. Düşmanın gündüz attığı

top ve havan mermilerini patlamayanlarını kucaklayıp düşman siperlerinin önüne götürüyor, bırakıyor. Kendisine o kadar söyledik. Etme be Sadık! Gel tehlikelidir, dedik ama dinlemedi... ve eliyle göstererek:

- İşte bakın, dedi.

Gerçekten kahraman sadık karanlıktan istifade ederek, top ve havan mermilerini düşman siperinin önüne taşıyor, yerleştiriyordu.dönüşünde Sadık'ı çağırdım:

- Sadık ne yaptın, dedim. Yarın yine bize atsın diye mi düşmana top ve havan mermisi taşıyorsun.
- Hayır efendim, onları kendi kazdıkları kuyuya düşüreceğim.
- Nasıl, onlara cephaneye mermi, top ve havan mermisi taşıyarak mı?
- Kusura bakma beyefendi... Bana yarın sabaha kadar müsaade et... O zaman düşman siperlerinde kazdıkları kuyuları görürsün.

Maksadını anlamıştım. Bu fedakar vatanperveri bakışlarımla ve bütün ruhumla takdir ve teşvik ederek, “Peki sadık, göreyim seni dedim.”

Şafak atar atmaz, düşmanın karşımızdaki iki siperinin müthiş sesler, gözleri tırmalayan infilaklarla altüst olduğunu ve pek çok zayıat verdiği görülüyordu. Kahraman sadık gece yerleştiği top ve havan mermilerini tam isabetli atışlarıyla infilak ettirmekte muvaffak olmuştu. Hemen yanına gittim. Ben ona “aferin Sadık” diye takdir ve teşekkür etmek isterken o;

- Beyefendi bak, akşam dediğim kuyuları görüyor musun? diyor ve gülüyordu.

Akşama kadar yapılan hücumlarda hep Sadık'ın düşmana bir arslan gibi saldırdığını gördüm. Ne çare ki akşamüzeri hain bir kurşun onu yeni bir kahramanlığı sırasında topraklara serdi. Yine kendi kurşunuyla yaralanan bir düşman askerini ölümden kurtararak siperimize getirmek üzereyken, yan taraftan gelen bir kurşun, Sadık'a pek sevdiği şehitlik rütbesini kazandırdı.

Künyesi: Ankara'nın Koçhisar Kazası'nın
Kaman Köyü'nden, Oruç oğullarından
Kadir Oğlu Sadık 1301

80

TEĞMEN MEHMET DURSUN'UN HARP HATIRALARINI ANLATAN MEKTUBU

45. Alayın 8. bölük 2. takım komutanı idim. 17 Nisan 1915'te alayımızla Akbaş Limanı'nı çıkmıştık. 18

Nisan'ı Maydos civarındaki zeytinlikte geçirdik. 2 Nisan'da bütün tümen Soğanlıdere'de toplandı. O gün saat yedi de, tümen komutanı Miralay Şükrü Bey, alay komutanları ile tabur komutanlarını yanına çağırarak gerekli emirleri verdi. Tabur komutanımız İsmail Hakkı Bey de bize iki günden beri yapılan ateşlerden düşmanın kuvveti kırılmış olduğu cihetle bu gece düşmana taarruz edilerek Hakkın desteği ile denize döküleceğini, alaylar yan yana, taburlar bölük kuvvetleri ile derinkol nizamında hareket edeceğini, mümkün olduğu kadar toplu bir vaziyette silahlar doldurulmamış ve çantalar çıkarılmış olduğu halde gidileceğini, emir verildiği zaman süngü takılarak ilerideki avcı hattı ile birleşip düşmana hücum edeceğimizi tebliğ etti.

Askerleri bu emir gereği hazırlayarak saa dokuzda ileri hareket ettik. Ufak bir mertek gerisine geldiğimiz zaman kurşun ve şarapnel taneleri mevcudiyetini hissettirmeye başlamıştı. Düşman Çertik Tepesi'ni oldukça şiddetli bir topçu ateşi altına almıştı. "Yere yat" emri verildi. O aralık tabur komutanı gelerek, süngü takıp ilerideki avcı hattı ile birleştikten sonra hücum edeceğimizi söyledi. Birinci takım önce çıktı. Ben de ikinci takımla onu takip ediyordum. Her sıçrayışta bir çok düşman maktulleri çiğneyerek cephemizde iki mevzi siper atladık. Nihayet son defa askerlere mevzi aldırduğum zaman cinsini tayin edemediğim bir topçu mermisi kolumun aşağı kısmına isabet ederek ağır surette beni yaraladı. Takımı çavuşuma teslim ettim. İki asil kalpli asker beni kolları arasında sargı mahalline götürdü. Soğanlıdere'de kanın durdurulması için kolum sarıldıktan sonra hemen Kilitbahir hastanesine gönderildim.

Gözümü açtığım vakit kendimi yatakta kolsuz olarak buldum. Vatan için bu hale geldiğimi düşünerek teselli oldum. Oradan İstanbul'a gönderildim. Üsküdar'daki Zeynep Kamil hastanesinde, Moda ve Vitali köşkü subay rehabilitasyon merkezinde itina ve şefkatle tedavi edildim. Vücudumda eski kuvveti hissettiğim zaman boş durmamayı vicdanım emretti. Bir hizmete tayinimi istedim. Genel Kurmay Başkanlığı Yaverliği refakatine tayin olundum. Şimdi orada bulunuyorum. Yüce Türk milletim ve mukaddes vatanım için feda olan koluma acımıyorum.

15. Tümen 45. Alay
2. Tabur 8. Bölük
Teğmen Mehmet Dursun

(Çanakkale- 1915)

III- TERÖRLE MÜCADELEDE ŞEHİT OLAN ASKERLERİMİZİN ÖLÜMSÜZ MEKTUPLARI

"İşte onlar, en ileri giden sıdıklardır. Şehitlerin mükâfatı Rab'ları katındadır. Hepsinin ecirleri ve nurları vardır."(Hadid, 57/19)

VASIYETİMDİR

Adı Soyadı: Bedir Karabıyık
Doğum Yeri/Tarihi Doğubeyazıt /1953
Medeni Hali: Evli, iki çocuk babası
Şehit Olduğu Yer: Sarıkamış - Kızılçubuk Köyü
Şehadet tarihi: 04.04.1994
Defin Yeri: Balıkesir - Bandırma

”Canım

Anneciğim,

Her şeyimi ama her şeyimi sana borçluyum, hep sana hizmet etmeyi, yanımda kalmanı, sana hürmet etmeyi, güzel kokunu koklamayı arzuladım. Çok az kısmet oldu. Bu dünyada sana doyamadım. Anneciğim dünyayı sevemedim, tat da alamadım. Allah'ın emir ve rızasına aykırı her şey beni rahatsız etti. Velhasıl dünya bana küstü bende ona.

Bilmiyorum ama zannediyorum senin dualarının bereketiyle ömrüm uzun olur. Eğer sen veya ben önce gidersek önce giden kucağını açıp beklesin. Elbette kavuşacağız. Saçımdan bende bir tutam var, onu yanımda taşıyorum. Ölürsem Allah'ın izniyle bu kahramanca olacaktır. Saçının telleri yanımda kalsın, sakın ağlama. Bil ki göğsümde Kur'an var.

Dudaklarım da, son olarak Allah'ı zikretti. Gönlün müsterih olsun. İbadetlerimi zikirlerimi hep bağışladım, elimde bir şey kalmadı Rabbimin huzuruna bomboş gidiyorum. Onun gufranının kuşatacağını umuyorum.

Sana başka ne yazayım evvel gidene selam olsun.

Oğlun

Bedir”

Sevgili eşine yazdığı ölümsüz satırlar:

SEN BENİM YILDIZIMSIN

“Güzel Hanımcığım, şimdi ayrılık zamanıdır. Sen gençsin, oğulcuklarım çok küçük... İmanlı, inançlı, devlete ve millete hizmetle dopdolu bir hayat yaşadım. Çileli bir hayattı bu, birlikte yaşadık. Beni anlayabildiniz mi bilemiyorum. Kefenimi hep üzerimde hissettim. Ecel gelirse safa gelsin. Yeter ki son nefesimi bir mümin olarak verebileyim. Ve dünyadan öyle göçeyim.

Vazifemin başında iken Hak vaki olursa inşallah şehit olurum. Seven, sevdiği için elbette ağlar. Fakat müsterih ol... İncancını hiç yitirme. Haram lokma yemediniz, yedirmedim.

Çocuklarıma hep tatlı sözler söyle. Namaz kılmaları için teşvik et. Onlar, Allah'ın izniyle hayırlı insanlar olurlar. Benim dostlarım kimlerse, onlarla irtibatı kesmeyin.

Ben senden razıyım. Allah da senden razı oldun. İffetin ve hanımefendiliğinle benim için her zaman bir yıldızdın. Allah nasip ederse güzel yüzünü tekrar görürüm. Ama dünyada ama ahirette... Hakkınızı helâl edin.

Evin Babası
Bedir”

"Cennete giren hiç kimse dünyaya geri dönmek istemez, yeryüzünde olan her şey orada vardır. Ancak şehid böyle değil. O, mazhar olduğu ikramlar sebebiyle yeryüzüne dönüp on kere şehit olmayı temenni eder" (Hadisi Şerif-Buhari, Müslim, Tirmizi)

KOMANDO OLMAK ZORDUR

Adı Soyadı: Zekeriya Gülyaman
Doğum Yeri/Tarihi: Sakarya-1972
Rütbesi: Jandarma Komando Onbaşı
Şehadet Tarihi: 12.12.1993
Şehit Olduğu Yer: Hakkâri-Çukurca

Olur ya bir çatışmada ölürsem
Arkamdan yas tutmayın,
Bırakın toprağında rahat uyuyayım.

Bedenimden komandomu çıkarmayın
Onlar benim gururumdur,
Ölünce kefenim olacak.

Başımдан mavi beremi çıkarmayın
O benim şanım şerefim olacak.

Ayağımдан botlarımı çıkarmayın
Onlar nice yollar aşacak,
Şehit olursam sırat köprüsünden geçecek.

Elimden tüfeğimi almayın
O benim mezarıma sembol olacak.
Yaramın kanını silmeyin
Ahirette hesabı sorulacak.

Göğsümden kör kurşunu çıkarmayın
O benim madalyam olacak...

Bu şiir, Hakkâri, Çukurca, Üzümlü Jandarma Sınır Karakolu'nda görevliyken 12 Aralık 1993 günü saat 21.00 sıralarında bölücü eşkıya ile yapılan silahlı çatışmada kahramanca çarpışarak şehit düşen, Jandarma Komando Onbaşı Zekeriya Gülyaman'ın şahsi eşyaları içerisinden çıkmıştır.

"Allah yolunda hicret edip sonra öldürülen veya ölenlere gelince; Allah onları muhakkak güzel bir rızıkla rızıklandıracaktır. Şüphesiz Allah rızık verenlerin en hayırlısıdır." (Hacc, 22/58)

BENİ ASLA UNUTMAYIN

Adı	Soyadı:	Serhat	Gencer
Rütbesi:	Dz.	P.Astsb.	Çvş.
Doğum	Yeri/Tarihi:	Kırıkkale–1973	
Şehadet	Tarihi:	08.01.1994	

Şehit Olduğu Yer: Şırnak - Maden

“Sevgili

Ailem

İlk önce hepinizi çok sevdiğimi söylemek istiyorum. Bu mektup ancak ben öldükten sonra sizin elinize geçecektir. Beni asla unutmayın. Hep kalbinizin bir köşesinde saklayın. Şunu asla unutmayın, Allah'ın verdiği canı Allah'tan başkası alamaz. Bu yüzden üzülme. Yalnız size söylemek istediğim bir şey var. Ben Burcu'yu çok seviyorum ve bu sevgimi de mezara götürüyorum. Ben burada öldümse Allah yolunda, vatan namus ve millet yolunda öldüm. Benimle aslında gurur duyun ve gülün. Asla ağlamayın. Eğer ağlarsanız ben yattığım yerde rahat edemem. Dedeme de hepinizin selamını söylerim. Kendinize çok iyi bakın. Sizleri çok seviyorum. Hepinizi çok özledim. Oğlunuz. Yazacak başka bir şey bulamıyorum.

Serhat

Gencer

Dz.P.Astsb.Çvş.”

“Servet ya meşrudur, alın terinin neticesi, gayretin mahsulüdür; “Doğru ve dürüst tacir, kıyamet gününde sıdıklar ve şehitlerle beraber haşr edilecektir” (Hadis-i Şerif)

**BENDEN HABER ALAMAZSANIZ MERAK
ETMEYİN**

Adı Soyadı: Erol Ercan
Doğum Yeri: Bartın
Şehit Olduğu Yer: Mardin - Savur Karayolu

Şehadet Tarihi: 5.11.1994
Defin Yeri: Bartın - Döngeller Köyü

“Saygıdeğer Babacığım ve Anneciğim,

Benim için üzülmeğin olur mu? Ben çok iyiyim. Buradaki rahatım da iyi. İki bin kişilik bir köydeyim. İlçeye çok yakın. Keçi deresinden Kumluca gibi. Köy gayet sakin, köyün ortasından bir çay akıyor. Çayın iki tarafında kavak tarlaları ve bahçeler var. Köy Arap köyüymüş. 4 tane şeyh denilen adam var, onlar sayesinde köyde pek olaylar olmuyormuş. Okulda 15 öğretmen varız. Bana birinci sınıfları verdiler. Çocukların bazıları Türkçe biliyor, bazıları hiç bilmiyor, sadece Arapça biliyorlar.

Okulun lojmanı yok. Köyün içersinden bir ev tuttum. Bu mektubu da anca yazabildim. Eve taşınmadan önce bir öğretmen arkadaşın evinde kalıyordum. Eve eşya olarak 1 tane çekyat, 1 tane masa, 4 tane sandalye, 1 kilim aldım. Birkaç eksikim var, onları da ilerde yavaş yavaş tamamlarım.

Babacığım aylığıma aldım ama hemen para gönderemedim. 6 milyon lira gönderiyorum. 1 milyon lirasını harçlık yaparsın. Televizyonda haberlerde söylüyorlar, öğretmenleri de öldürüyorlar. Siz benim için dua edin ben de biraz dikkatli olurum Allahın izniyle hiçbir şey olmaz inşallah. Keçideresi'ne telefon edin diye Ankara'ya telefon etmiştim. Belki haber almışsınızdır.

Bundan sonra da fırsat buldukça ben haber yollamaya çalışırım. Benden haber alamazsanız merak etmeyin olur mu? Devamlı mektup yazamam okunur belki. Devamlı telefon da edemem. Nizamettin'e mektup yazamıyorum. Ona yazın kusura bakmasın. İki üç ay sonra parası bitmeye başlayınca ben size gönderirim sizde ona gönderirsiniz.

Selamlara gelince beni soran herkese selamı var, rahatı da iyiymiş, aylığını alınca bize para gönderdi deyiverin. Sizlerinde hepinize ayrı ayrı selam eder, ellerinizden öperim. Haber, mektup alamazsanız merak etmeyin.

Oğlunuz

Erol”

§

"Allah (c.c.), yolunda cihad için çıkan kimseye kefildir. Kim sadece benim yolumda cihad etmek ve bana iman ettiği ve peygamberlerimi tasdik ettiği için evinden ayrılırsa, bu kimse onu cennete koyacağımı veya elde

edeceği mükâfatıyla evine çevireceğimi garanti etmiş olur."(Hadisi Şerif)

Adı	Soyadı:	Rahmi	Dana
Doğum	Yeri/Tarihi:	Simav - Kütahya	/1972
Şehit	Olduğu	Yer: İdil - Şırnak	
Şehadet	Tarihi:		24.06.1994

AĞLAMA

ANAM

Eline	yakmış	bayram	kınası
Bayram	günü	ağlar	polis
On iki	ay	dolmayınca	yoktur
Yollara	bakıp	ta	ağlama
			anam.

Bayram	sabahı	şafak	atıyor
Sokaktaki	yetim	bizi	bekliyor
Yollardaki	yolcular	bizi	bekliyor
Mektubumu	okuyup	ta	ağlama
			anam.

Polis	oldum	anam	bileğim	bükülmez
Kurşun	yesem		kanım	dökülmez
Zalim	gurbetin		çilesi	bitmez
Yollara	bakıp	ta	ağlama	anam.

Anam	rüyamda		gördüm	seni
------	---------	--	--------	------

Uyanıp ta baktım ki gurbet ocağı
Felek kalbime vurmuş bıçağı
Resmime bakıp ta ağlama anam.

Yapraksız dalda bülbül öter mi
Sizlerden ayrılmayı gönül ister mi
On iki ay saymakla biter mi
Arkadaşlarımı görüp te ağlama anam.

Hasret ateşi düşmüş göğsüme
Saçlarımı bir bir yolsam biter mi
Ağlasam ağlamasan gider gelir mi
Ağlayıp da gurbette üzme anam.

18.01.1993

Rahmi

Dana

"Allah yolunda öldürülenlere 'ölüler' demeyin. Aksine onlar diridirler ancak siz fark edemiyorsunuz." (Bakara, 2/154)

İNSAN HER GÜN YENİ ŞEYLER ÖĞRENDİKÇE İNSANDIR

Adı Soyadı: Ali Karaoğlan
Doğum Yeri/Tarihi: Simav- Kütahya /1972
Medeni Hali: Evli, 1 çocuk babası
Şehit Olduğu Yer: Kars - Selim
Şehadet Tarihi: 09.10.1990

“Değerli

Babacığım,

Mektubuma başlarken, en derin sevgi ve saygılarımla selam eder, Yüce Mevla'mdan sağlığın ve mutluluğunun daim olmasını niyaz ederim. Ben şimdilik iyiyim, hamdolsun sağlığım yerinde. Pek huzur bozucu bir şey de yok. Henüz yakacak almadım. Sobamız da eskidi, yenisi alınacak. Şimdilik mali sebeplerden dolayı bu işler duruyor. Lojmanın büyük odasını senin gelmen için hazırlıyorum. Biraz masrafım oldu oraya. Babacığım burada tek başıma kendime bakamıyorum. Onun için

çocukları gelmeleri için çağırdım. Herhalde ayın 15'nde seni ziyaret edip söylemişlerdir. Bugün için Selim'e gelmeleri lazım Allah izin verirse. Zaten mektubu onları karşılamaya giderken atıyorum. Yazın Anam da "ben yalnız da dururum" demişti. Ben de iyice sıkıldım burada, çağırdım gelsinler diye. Allah izin verirse 15 tatilde geliriz. Gerçi biraz zor olur gelmemiz ama gelmeye çalışacağım.

Babacığım, bizim köyün öğretmen kontenjanı 5 kişilik oldu. Bu sene derslere girmeyeceğim, yani müstakil müdür oldum. Ancak senede 20 günlük resmi iznim var. O bakımdan zor olacak. Ara tatilinde falan iznim olmayacak ancak ben almaya çalışacağım. Belki rapor filan ayarlarım. Gelmemiz bu bakımdan zor.

Sen hiçbir şeyi kafana takma. Çünkü düşünsen ya da düşünmesen eline bir şey geçmez. Her zaman, her şey Allah'ın takdiri üzerine olur. Bu başımıza gelen de Allah'ın isteğiydi. Canını hiç sıkma. Sayılı gün gelir geçer. İnan ki şu anda benim de senden bir farkım yok. Evden başka hiçbir yere adım attığım yok. Tek dostum televizyon, ona da baka baka usanıyor insan. Kendimi kitaplara veriyorum bende. Sen de vaktinin çoğunu okumaya ayır. Okudukça kendini daha ileri düşünceli, daha sakin ve daha iyi hissedersin. Çünkü bilginin durağı yok. İnsan her gün yeni şeyler öğrendikçe insandır. Yoksa bir bitki ya da bir taşın farkımız kalmaz.

Şimdilik hoşçakal. Sana ve arkadaşlarına selam eder ellerinizden hasretle öperim. Allah-ü Teala yardımcınız olsun.

Oğlun

Ali”

"Kim Allah yolunda evinden ayrılır, sonra da öldürölür yahut atı veya devesi (yere atıp) boynunu kırar veya bir zehirli sokar veya yatağında ölür ise, Allah'ın dilediği hangi musibetle ölmüş olursa olsun şehit olarak ölür."
(Hadisi Şerif- Ebu Davud)

İNŞALLAH YİRMİ GÜN SONRA ORADAYIM

Adı	Soyadı:	Resul	Elhan
Doğum	Yeri:	Yozgat	Yozgat
Sınıfı,	Rütbesi:	Jandarma Astsubay	Kd.Çvş.
Şehit Olduğu Yer: Tunceli - Uzuntarla			
Şehadet Tarihi: 21.07.1996			
Defin	Yeri:	Yozgat	- Sorgun

“Canımdan çok sevdiğim Anacağım ve Babacığım,

Bu mektubu Nazimiye ilçesi Şehit Mehmet Jandarma Karakolundan yazıyorum. Nasılsınız iyi misiniz? İnşallah yaramaz bir durum yoktur. Beni soracak olursanız çok şükür iyiyim. Tek sıkıntım varsa o da sizlersiniz. Hele telefon ettiğimde köyü çıkaramayınca daha çok canım sıkılıyor. Sevgili anacağım, biliyorsunuz tayinim çıktı. Gideceğim yer bile belli oldu. Yani buralarda son yirmi günüm. İnşallah yirmi gün sonra oradayım. Babam ne yapıyor? Keşke yeni görev yerim olan Burdur'a gitse de oradan bir ev kiralasa. Düğünden önce mobilyaları bu eve yerleştirirsek düğünden sonra bize yük olmasın. Her neyse.

Anacağım, geçen ki telefon ettiğimde yünü yıkadığınızı söylemiştin. Fakat Fadik bacımla Hatun bacım köye daha gelmemişler sen bu yünleri kimlerle yıkadın? Niye kızlarını beklemedin? Manavgat'a telefon edip Fadik bacıma iyice bir fırça attım. Aynı gün İzmir'e de telefon

edip Hatun bacıma da kızdım. Onlar da yarın çıkıyorlarmış. Yani öbürsüğün köyde olacaklarmış. Bende onlara bu saatten sonra köye niye gidiyorsunuz? Düğün hazırlığına mı, yoksa tatile mi gidiyorsunuz dedim. Neyse anacığım, bunlarla kafanı şişirmeyim. Geçen gün Zühal'i aradığımda dört pencerelek tül perde eksikmiş. Alacakken Zühal'i de götürün de o da beğensin olur mu? Haa, anacığım geçen oraya gittiğinizde başını açık görmüşsünüz ya? Onu söyledim, kızdım. Artık sizin yanınızda başını örtecek. Anacığım, düğün kartını ağbim beğensin bastırsın. 40-50 tane de bana gönderin, arkadaşlarıma dağıtacağım. Gerçi gelemezler ama olsun.

Anacığım, günler geçtikçe içimdeki sızı daha da artmaktadır. Akşam yatağıma uzandığımda olsun, görevde iken olsun hep sizleri düşünüyorum. Bir hissim diyor ki yirmi gün sonra çifte bayram yaşayacaksın. Bir hissim de diyor ki bütün bu mutlu günleri göremeyeceksin. İnşallah ikincisi olmazda hepinize sağ salim kavuşurum. Şimdilik Hoşçakalın.

Not: Anacığım, tayin iznim tam yirmi gün. Temmuzun 29-30'unda oradayım. Ağustosun ilk hafta sonunu düğün günü olarak belirleyin.

Resul Elhan
18.7.1996 ”

"Şehit öldürüldüğünde, sizden birinin pirenin ısırmasından duyduğu rahatsızlık kadar rahatsızlık duyar." (Hadisi Şerif- Tirmizi, Nesai)

ŞEHİT OLMAK DA VAR KADERDE ANAM

Adı	Soyadı:	İshak	Çelik
Medeni	Hali:		Evli
Doğum Yeri / Tarihi:	Köprüköy – Erzurum / 1965		
Şehit Olduğu Yer: Sason - Batman			
Şehadet	Tarihi:	26.06.1993	
Defin	Yeri:	Pasinler	- Erzurum

ANAM

Büyük güçlüklerle büyüttün beni

En zor anlarımda açtın sineni
Bir yola çıktım ki dönemem geri
Şehit olmak da var kaderde anam.

Dağda taşta koşuyorum hiç durmaksızın
Yine hasretim sana senden ayrırım
Dönemezsem geri hiç ağlamayın
Şehit olmak da var kaderde anam.

Ölürsem anam hakkını helal et
Üzülme ağlama ne olur sabret
Karım çocuğum sana emanet
Şehit olmak da var kaderde anam.

Batman Sason'dan herkese selam
Şehit olmak benim için en büyük duam
Bu vatan uğruna olayım kurban
Şehit olmak da var kaderde anam.

Özel Harekât Timi
İshak Çelik

"... Şüphesiz hicret edenlerin, yurtlarından çıkarılanların, benim yolumda kendilerine eziyet edilenlerin, çarpışanların ve öldürülenlerin kötülüklerini örtecek ve kendilerini altından ırmaklar akan cennetlere sokacağım. Bu Allah katından bir karşılıktır. Karşılığın en güzel olanı Allah katındadır." (Ali İmran, 3/195)

Adı Soyadı: Hayati Kapukaya
Medeni Hali: Evli
Memleketi: Bilecik - Köprü Köyü
Şehadet Tarihi: 08.10.1994
Şehit Olduğu Yer: Van - Çatak Cumhuriyet İlkokulu

OKULUM

Mevsim Nisan, yağmur sicim gibi
Damlaları saf ve temiz her öğrencim gibi
Bense askerim Tuzla'da sıla garibi
Akan seller beni okuluma götürün.

Cıvıldağan kuşlar sanki okul bahçesi
Öğrencilerim kadar masum her bir tanesi
Ruhumu okşardı onların da sesi
Öten kuşlar beni okuluma götürün.

Kara bulutlar geçer küçüklü büyüklü
Gözlerimden dökemediğim yaşlarla yüklü

İçimdeki bu hicran olmadan köklü
Dost bulutlar beni okuluma götürün.

Delicesine eser Tuzlanın rüzgârı
Sanki sürükler aileyi dostu yarı
Tam muhtaçken terkettim o diyarı
Esen yeller beni okuluma götürün.

İşte bak yirmi üçü geldi her yer sessiz
Bu kışla şen cıvıltılardan habersiz
Ben öğrencimsiz onlar da bensiz
Geçen günler beni okuluma götürün.

Şimdi kır çiçekleri onları hatırlattı
Küllenmeyen yangınım daha da kar kattı
Kalpleri menekşeler kadar yumuşaktı
Kokan çiçekler beni okuluma götürün.

Bak işte E5 işliyor vızır vızır
Sanki her biri beni götürmeye hazır
Ne var ki çaresizlik beynimi kazır
Boş taşıtlar beni okuluma götürün.

Nizamiyede dostlarım var hep gelen
Varlığıyla sohbetiyle ikram eden
İçimde bir boşluk ta kalbime akseden
Gelen dostlar beni okuluma götürün.

Bir baktık ki kimisi tezkere almış
Vatan borcunu ödemiş dönmesi kalmış
Gurbet kuşun azad etmiş göklere salmış
Dönen erler beni okuluma götürün.

Piyade türküleri hiç dillerden düşmez
Gün yoktur ki marşlar yeri göğü inletmez
Zaten onlar da olmasa bugünler bitmez
Çıkan sesler beni okuluma götürün.

Yaşama sevincim tutkum öğrencilerimdi
Öğretmenlik bende sevda haline geldi
Onlarla geçen günlerim ah ne güzeldi
Ey anılar beni okuluma götürün.

Hayati Kapukaya

ÇUKURCA'NIN DAĞLARINDAN MERHABA

Adı Soyadı: Sadık Türkyılmaz

Doğum Yeri/ Tarihi: Ankara / 1974
Sınıfı, Rütbesi: Jandarma Çavuş
Şehit Olduğu Yer: Hakkâri - Çukurca
Şehadet Tarihi: 10.07.1995

“Sevgili Anneciğim, Babacım nasılsınız iyi misiniz? İyi olmanızı yüce Allahtan dilerim. O pamuk ellerinizden öperim. Abimin ellerinden kardeşimin ve yeğenimin gözlerinden öperim. Eğer beni soracak olursanız ben çok iyiyim. Az kalan günlerimizi saymakla uğraşıyorum ve ayakta kalmakla uğraşıyorum. Terör Örgütü denilen ...lerle uğraşıyoruz biliyorsunuz ama sonunda acı günlerimiz bitecek yeniden değişik bir hayata kavuşacağım ve yerden Türkyılmaz ailesi toplanacak. Annem senin yüzün her zaman gelecek. Annem bizi bu yaşa kadar çok büyük destekle yetiştirdin. Allah'ın izniyle bundan sonra dertler bitecek tatlı ve mutlu günler gelecek.

Artık şu Zafergil gelse de bizi kurtarsalar. Ama şuan da nöbet harici hiçbir işimiz yok. Kalk nöbet tut yat. Bu mektubu yazdığımda da maaşımızı alıyoruz ve para sıkıntısı yine kalktı. Anam yine burada patron Sadık. Aynur nasıl iyi mi iyi olmasını cenabı Allahtan dilerim. Baban nasıl dedemgil nasıl iyilerdir inşallah, Allah onları başımızdan eksik etmesin. Anne artık bana ailemize yakışır gelinini hazırlamaya başla, karakaşlı kara gözlü olsun. Neyse canım güzel olsun kızmadın değil mi. Annem şafak çok yakın sizleri

yine çok özledim.
Sizi seven asker oğlunuz.

Sadık Türkyılmaz.”

HEDEFİMİZ ÖNCE İSTİKBAL OLACAK

Adı Soyadı: Murat İlerigelen
Doğum Yeri/ Tarihi: Akhisar- 1973
Medeni Hali: Evli, bir çocuk babası
Şehit Olduğu Yer: Yüksekova- Hakkâri
Şehadet Tarihi: 12.10.1997
Defin Yeri: Akhisar Şehitliği

Son olarak görevli bulunduğu Yüksekova İlçesi Kısıklı J.Krk.K.lığında görevli iken, bölücü terör rgt tarafından Dilimli Barajı'na yapılan baskına takviye amacıyla giderken kullandığı aracın mayına basması sonucu 12.10.1997 tarihinde Şehit olmuştur.

ANNEME

Bir gün taŐınacađım erler kolunda
Görev anında gurbet yolunda
KapanmıŐ yatarken bayrak altında
KarŐına çıkarken ağlama annem.

Ansızın bakarsın gelir bir haber
Oğlun görevde Őahit olmuş derler
Bayraklar altında gelirsem eğer
stme yığılıp ağlama annem.

ieği burnunda yirmi yaşında
OturmuŐ beklerim silah başında
İsmimi okursan mezar taŐında
stme kapanıp ağlama annem.

Gurbette ağladım döktüm gözyaşı
Son durağım olursa mezar taşı
Sizlere söyleyince sağ olsun baŐın
Boynunu bkpte ağlama annem.

Murat İlerigelen
Uzm. J. Çvş.

ÖLMEK VAR, DÖNMEK YOK

“Canım Kardeşime,

Ramazan Bayramının son günü
Ayrılık...

Ben böyle şeyler yazmayı pek beceremem ama yine de denemekte fayda var. Seninle çocukluk arkadaşız. Arkadaştan da öteyiz. Acısıyla tatlısıyla birçok günler geçirdik. Birbirimizin derdini dinledik, birbirimize destek olduk, gerektiği zaman beraber kavgaya girdik. Bunların hepsi tatlı bir anı olarak geride kaldı.

Bu günleri unutmamak şartıyla bundan sonra ileriye bakacağız. Hedefimiz önce istikbal olacak. Hayat şartları bizi birbirimizden ayırdı. Buna da beraber üzüldük. Ama bu eşsiz arkadaşlığımız hiç bitmeyecek. Dünya döndükçe birbirimizi unutmayacağız.

Canım Arkadaşım. Önüne çıkan engeller seni hiçbir zaman yıldırmasın. Hedefine varmak için gerekirse ölümüne savaş... Ama hiçbir zaman geriye dönme. Sana hayatın dikenli yollarında başarılar dilerim. İsteklerine ulaşmak için çok çalış.

Ömür boyu sağlık mutluluk ve başarılar...

Komandodur adımız
Unutulmamak dileğiyle
Şanımız var şanımız...

Hoşçakal
Murat İlerigelen
27.03.1993 ”

"O halde, dünya hayatını ahiret hayatı karşılığında satanlar, Allah yolunda çarpışsınlar. Kim Allah yolunda çarpışır sonra öldürülür veya üstün gelirse ona büyük bir ecir vereceğiz." (Nisa, 4/74)

MEHMET ALUS'UN GÜNLÜĞÜNDEN

Adı Soyadı: Mehmet Sarper Alus
Doğum yeri/ Tarihi: Adana- 22.09.1964
Şehadet tarihi: 04.04.1994
Şehit Olduğu Yer: Şanlıurfa, Akçakale, Gültepe.
Unvanı: 7. Hudud. Bölük Komutanı

14 yaşındaki Mehmet Alus'un kaleminden Kuleli Askeri Lisesi'nde okurken yazdığı günlüğü:

"25 Ağustos 1978, bugün hayatimin bir dönüm noktası. Bunu hayatımın ikinci dönemi de diyebilirim. Bugünden sonra hayatımı bir asker olarak devam ettirecektim. Bu olay, akrabalar ve tanıdıklar arasında, sevinç yarattı. Övünmek için söylemiyorum ama ağır başlılığım ve terbiyemle, mahalleye kendimi sevdirmiştim. Bundan sonra, vatanım ve milletim için, çalışmanın mutluluğu içindeydim, icabında hayatımı seve seve verebileceğim. Kutsal şeyler için, annem, babam ve ailem için

okuyacaktım. Milletime faydasız ve hatta zararlı olursam, bütün emekler bana haram olsun.

Gözlerimdeki yıldızlarım kadar parlak bir gelecek sağlayayan, bugünlere gelene kadar, hiçbir fedakarlıktan kaçınmayan, canım anneciğim. Ne kadar eline öpsem, bizim için yapaklarını ödeyemem. Çabalarına layık olabilmem için, çalışacağımdan şüphelen olmasın.

Geldiğim gece, ilk nöbetimi tuttum. Sanki bu nöbet, vatanın tüm sınırları içerisinde tutulan nöbetlerdi. Benim için vatanın bütün yükünü o bir saat içinde omuzlarımda taşıyordum. Elektrikler kesilmiş, ortalık velvele içindeydi. Nöbetçi asteğmen zorla herkesi yatırdı, ilk gece yatağıma yattığımda, geçmiş günlerimi, çektiğim sıkıntıları ve ailemi tek tek düşündüm. Bunların hepsi artık geride kalmış, komutanlarım, annem ve babam olmuştu. Vatandaşın vergileriyle yetişecek ve onlara layık bir subay obuaya çalışacaktım. Bunların verdiği mutlulukla rahat bir şekilde uyudum."

SENİ ÇOK ÖZLEDİM ANNE

Oğlumla en son 1994 yılının Ramazan Bayramı'nda konuştuk. Bayram sabahı telefon açıp, "Anneciğim, nasılsın, iyi misin?" dedi. Ben de, "iyiyim yavrum, seni çok özledim" dedim.

Çok hastaydım. Telefonla konuştuktan hemen sonra beni hastaneye yatırdılar. Oğlum 'Dün burada vurulanlar oldu

anne. Çatışma iki taraflı, durumlar çok kötü ve beni görmeye gel, seni çok özledim" dedi. Onun yanına gidemedim, ancak ona bir kart yolladım. Kartta da şunları yazdım: "Oğul, oğul, ciğerlerim yandı, hasretin yaktı, vuslat ne zaman yavrum." Oğlum o kartı aldıktan sonra çok üzölmüş. Nereden bileyim üzöleceğini onu çok özlediğini yazmışım ben.

Eşinin kaleminden, 2 yaşındaki oğlunun cümleleriyle şehit Mehmet Alus'a ithaf edilmiştir:

“Bugün yine seni bekledim, babacığım
Anneme sordum döneceğın saati
Sonra zaman hızla geçsin diye
Kaç kez bozup kurdum oyuncak paketi
Hâlâ gelmedin yine pusuya mı gittin
Öyleyse şimdi uyuyorum bir gözüm açık
Bir kulağım kapıda sesini duymaya hasret
Hadi gel babacığım, hadi ortaya çık
Babam... Babam... Üsteğmen babam...
Seni hep bekleyeceğim ömrümce her an
Askerin elindeki taşınan resmine baktıkça
Senin gibi olacağım, senin yerini alacağım
İşte o zaman kork benden hain düşman
İşte o zaman yıldırımlar incek beynine
İşte o zaman Ata'sına ödeyecek borcunu vatan
Rahat uyu şehit Üsteğmenim, şehit babam...”

"Allah, Allah yolunda çarpışıp öldüren ve öldürülen mü'minlerden, karşılığı cennet olmak üzere, mallarını ve canlarını satın almıştır. Bu O'nun üzerine, Tevrat, İncil ve Kur'an'da vadedilmiş olan bir haktır. Allah'tan daha çok ahbine vefa gösterebilen kim vardır? Şu halde yapmış olduğunuz bu alışverişinizden dolayı sevinin. İşte büyük kurtuluş budur." (Tevbe, 9/111)

MEHMET'İN SON MEKTUBU

Adı Soyadı: Mehmet Ayabak
Şehadet Tarihi: 24.11.1987
Doğum Yeri: Şanlıurfa - Siverek

"Sevgili ve canımdan çok sevdiğim anneciğim. En güzel günlerin seninle olmasını dilerim. Eğer sen de oğlun, Mehmet'ten nasıl olduğunu soracaksan, Allah'a şükür çok iyiyim? Anneciğim burası çok güzel bir yerdir. Size mektup yazmamın sebebi, kafamın karışıklığından kaynaklanıyor. Ben sizleri çok merak ediyorum. Babam nasıl, çalışıyor mu? Çalışıyorsa bana bildir. Anneciğim benim yanıma gelersen çok sevinirim, eğer gelmek istersen, Cumartesi, Pazar günleri gelin.

Bütün kardeşlerime sonsuz selamlarımı sunar, en güzel günlerin onların olmasını dilerim. Anneciğim, teyzemlerden mektup alıyor musunuz? Bana bildirin. Mektubuma son verirken, tekrar sonsuz selamlarımı sunar, hasretle ellerinden öperim."

Mehmet şehit olduğu zaman 20 yaşında, hayatının baharındaydı.

“...Allah yolunda öldürülenlerin ise (Allah) amellerini boşa çıkarmayacak.” (Muhammed, 47/4)

RÜYAMDA AZRAİL’İ GÖRDÜM, CANIMI ALMAYA GELMİŞTİ

Adı Soyadı: Sedat Karaçor
Doğum yeri: Malatya
Şehit Olduğu Yer: Hakkâri- Çukurca
Şehadet Tarihi: 03.05.2007
Defin Yeri: Edirnekapı Şehitliği

Hakkâri’de mayına basarak şehit olan Onbaşı Karaçor, teyzesinin kızına gönderdiği fotoğrafın arkasına, "Rüyamda Azrail'i gördüm, canımı almaya gelmişti" diye yazmış.

“Selam Abla, nasılsın inşallah iyisindir, kendine iyi bak. Evdekiler nasıl, inşallah hepsi iyidir. Hepiniz kendinize iyi bakın. Şimdiden bayramınız mübarek olsun.

...
Bir gece birisi beni uykumda uyandırdı. 'Kimsin' diye sordum. 'Azrailim' diye cevap verdi. 'Ne istiyorsun?' diye sordum. 'Canını almaya geldim' dedi. İşte o an ölüme isyan ettim. 'Neden bu kadar ölümden korkuyorsun?' diye sordu. 'Çünkü sevdiğimi bir daha göremeyeceğim' dedim. 'Onu çok mu seviyorsun?' dedi. 'Hem de ölümüne kadar' dedim. Baktı ve geri dönüp gitti. 'Nereye, canımı almıyor musun?' diye sordum. 'Sen zaten ölmüşsün, ağlayanın yok' dedi.”

YARBAY'IN SON MEKTUBU

Şehit Alim Yılmaz'ın, mayınların yerlerini tespit eden üç telsizi satın aldığı bir işadamına gönderdiği mektup:

“Tüm gayretlerimiz, analarından emanet aldığımız Mehmetçiklerimizi burunları dahi kanamadan bölücü terör örgütleri ile mücadeleden sonra yine sağ salim analarına teslim etmek için. Bu kutsal mücadelede sizin gibi insanların olduğunu bilmek inanın beni çok duygulandırdı. Giydiğim üniformadan, yaptığım görevden daha bir haz alır oldum. Size layık olmak için daha çok çalışacağımızdan, gerekirse bu uğurda canımızı seve seve vereceğimizden şüpheniz olmasın.”

Yarbay Alim Yılmaz
4 Ağustos 2005

BU VATAN KİMİN?

Bu vatan, toprağın kara bağrında
Sıra dağlar gibi duranlarıdır.
Bir tarih boyunca onun uğrunda
Kendini tarihe verenlerindir.

Tutuşup kül olan ocaklarından,

Şahlanıp köpüren ırmaklarından,
Hudutlarda gaza bayraklarından
Alnına ışıklar vuranlarıdır.

Ardına bakmadan yollara düşen,
Huduttan hududa yol bulup koşan,
Şimşek gibi çakan, sel gibi coşan,
Cepheden cepheye saranlarıdır.

İleri atılıp sellercesine,
Göğsünden vurulup tam ercesine,
Bir gül bahçesine girercesine
Şu kara toprağa girenlerindir!

Tarihin dilinden düşmez bu destan,
Nehirler gazidir, dağlar kahraman.
Her taşı bir yakut olan bu vatan
Can verme sırrına erenlerindir.

Orhan Şaik Gökyay

"Muhammed'in nefsi kudret elinde olan Allah'a yemin ederim ki, Allah yolunda alınan herhangi bir yara kıyamet gününde aynı şekilde görülecek. Rengi kan renginde ve kokusu misk kokusunda olacaktır." (Hadisi Şerif- Buhari, Müslim)

ÖLÜM, SONSUZ BİR HAYATIN BAŞLANGICIDIR

1986 yılında bölücü terör örgütüyle Güneydoğu'da çarpışırken şehit olan, silahlı kuvvetlerimizin mümtaz bir mensubu M. B. rumuzlu (kaynaklarda ismi bu şekilde belirtilmiştir) Mehmetçiğin, vefat etmeden önce yazdığı anlam yüklü vasiyeti:

“VASİYETİMDİR

- Bütün mal ve tahakkuk edecek paranın dörtte birinin vârisi Teknik Üsteğmen M.Ç.'dir. O da, bu mal ve parayı iman hizmeti için kullanacak. Geri kalan dörtte üç mal ve paranın varisi ise babam H.B. (hayatta değilse ağabeyim A.B.)'dir. Bunların da, bu paranın ekserisini hayır işlerinde harcamalarımı rica ediyorum.
- Benim bildiğim, kimseye borcum yok; eğer çıkarsa ödensin. 60 fakir doyurulsun (veya bir fakire 60 günlük ihtiyacı verilsin). Bunu babam yapsın.
- Cenazeme katiyen çelenk gönderilmesin. Cenazemde kimse ağlamasın; ölümün hakikatini anlamaya çalışsınlar, anlasınlar, bunu anlatan kitapları okusunlar, dinlesinler.
- Merasim yapılmasın, selam durulmasın, müzik çalınmasın, isteyen Kur'an ve dua okusun. Cenazeme istemeyerek kimse gelmesin, gönülden inananlar isteyerek gelsinler. Tabutumu inanmış eller taşıyın.
- Mezar taşıma şu yazılsın:

“Mevt; vazife-i hayattan bir terhistir, bir paydostur, tebdil-i mekândır, bir tahvil-i vücuttur, hayat-ı bâkiyeye bir davettir, mebdedir, bir hayat-ı bâkiyenin

mukaddimesidir. Allah günahlarını affetsin, rahmet eylesin. Ruhuna Fatıha.”

(Ölüm: hayat vazifesinden bir terhistir, bir paydostur, mekân değiştirmedir, vücut dönüştürmesidir, ebedi hayata bir davettir, başlangıçtır, sonsuz bir hayatın başlangıcıdır.)

- Dost ve akrabalarımđan daima Kur’an ve dualar göndermelerini rica ediyorum. Herkes hakkını helâl etsin.
- Cenazem, köyümüzün mezarlığına gömülsün, cenaze namazımı Kırıkhan’da Kur’an kursu hocası Ali Kurt hoca kıldırırsın.
- Eğer para kâfi gelirse bu parayla müsait kimseler (akrabamđan, anam ve babam olabilir) hacca gitsinler.
- Bu vasiyet iki suret olup, bir sureti cebimde taşıdığım Cevşenü’l-Kebir’in içinde, bir sureti de kitaplığımda bulunan mavi kaplı Mucizeli Kur’an-ı Kerim’in son sayfasındadır.

Her an okuyacağımız Kur’an ve dualara muhtaç kardeşiniz.

M. B.

19 Mayıs 1986 ”

MEÇHUL ASKER

Hangi tarlayı sürmeye kalksam
Sapanıma takılan bu kemik
Bir pırl pırl ki güneşte
Alnımızdan ak

Göge çıkar gibi düştüğüm yerlerdir
Çanakkale, Sakarya, Dumlupınar
Haktın, vazifeydin, namus ve şeref
Mert kapılarında Varşova'nın.

Bir yanda yaptıkların destanlar dolusu
Bir yanda sürüp gider nankörlüğümüz
Doğrusu yüzüm yok çiçek getirmeye
Dağ taş bellediğim mezarına

Cahit Sıtkı Tarancı

"Allah yolunda öldürülenleri ölüler sanmayın. Aksine onlar diri olup Rableri katında rızıklandırılmaktadırlar. Allah'ın lütfundan kendilerine vermiş olduklarıyla sevinç içindedirler ve arkalarından henüz onlara kavuşmamış olanları, kendilerine bir korku olmayacağı ve üzülmeyecekleri üzere müjdeliler." (Ali İmran, 3/169-170)

BİR ŞEHİDİN İSİMSİZ MEKTUBU

Sınır Karakollarından birinde vatani görevini yapmakta olan Mehmet oğlu Mehmet terhisine bir ay kala hain parmakların çektiği tetiklerle şehit oldu. Mehmet'in üzerinden emekli devlet memuru babasına yazdığı; ancak postaya vermesi nasip olmayan yarım kalmış bir mektubu çıktı. Mehmet'in al kanından zar zor okunan mektubu:

“Benim sevgili babacığım. Sizlerden ayrılalı epey zaman oldu. Her şeyin bir sonu olduğu gibi askerlik hizmetimin de sonuna geldim. Şurada bir ay gibi kısa bir zaman kaldı terhisime. O günü Rabbim bize nasip ederse ahdim olsun

seninle, annemle ve kız kardeşimle üç gün, üç gece hiç dışarı çıkmadan oturup hasret gidereceğim. Annemin pişirdiği yemekleri, bacımın demlediği çayları birlikte içeceğiz. O zaman özlemlerimiz de, hasretlerimizde son bulacaktır inşallah.”

YEDİ KURŞUNLA İSTİKLAL MARŞI

Güneydoğu'nun küçük bir ilçesinde görev yapan Hâkim, ilçe dışındaki lojmanından görünen karakolun bir gecesini şöyle anlatır:

“Lojmanımızın balkonundan o karakol görünürdü. Yaklaşık bir aydır her istihbarat kaynağından karakolun

basılacağı haberi geliyordu. Üstelik baskının şimdiye kadar yapılanlardan çok daha büyük olacağı söyleniyordu. Yakın birliklerden timler getirildi, karakolun etrafına mayınlar döşendi, ağır silahlarla takviyeler yapıldı ve baskın beklenmeye başlandı. “En son gelen istihbaratta baskının saati ve baskına katılacak terörist sayısı bile veriliyordu: 22:10, 500 terörist. Karakol o gün basılmadı. Bir gün sonra, bildirilen saatte cehennem başladı. Balkonumuzdan izlediğim dehşet dolu manzarada, daire haline gelmiş teröristlerin, dairenin ortasına, gecenin karanlığında ateşleri parıldayan silahları ateşlediklerini görüyordum. Karakolun, havan ve roket mermilerinin patladığı yerde olduğunu biliyorduk. Tam anlamıyla çember içine almışlardı. Lojmandan ayrılıp doğruca jandarmanın binasına gittik. Karakolun merkezi, telsizle, sürekli timlerden durumlarını bildirmelerini istiyor; dış emniyette bulunan timler de bu çağrılara cevap veriyor, havan ve uçaksavar ateşi istedikleri yerleri de tarif ediyorlardı.

Bir süre sonra telsiz konuşmaları, timlerden birinin üzerine yoğunlaştı. Timden bir türlü cevap alınamıyordu. Üst üste, defalarca çağrı yapılıyor ancak bir türlü timle irtibata geçilemiyordu. Konuşmaları takip eden askerler timden ümitlerini kesmişlerdi. Ama bir yandan da çağrılar devam ediyordu. Bir saat kadar sonra, telsizden bitkin bir ses duyuldu:

“Yaralıları var, yaralıları alın.”

Tüylerimiz diken diken olmuştu. Hemen cevap verildi. "Tamam, Suat 3, sakın olun, az sonra birlik çıkacak. İlk

yaralı haberi, saatlerdir aranan timden gelmişti. Tim komutanı konuşurken arkadan silah sesleri duyuluyordu. Herkes bu sözler üzerine yorum yapıyordu. Telsizin başındaki tim komutanlarından biri, bu timde şehit olduğundan emindi. Merkezden tekrar çağrı yapıldı. “Suat 3, irtibatı kesme. Sakin olun!” Cevapta bir değişiklik olmadı:

“Yaralıları var. Kan kaybediyorlar. Yaralıları alın!”

Ve tam bir buçuk saat, beşer dakika arayla Suat 3 kodlu timle muhabere aynen bu sözlerle sürdü : “Yaralıları alın” , “Sakin olun, geliyoruz.”. Hepimiz o time kimsenin yardıma gidemeyeceğini çok iyi biliyorduk. Karakola düşen mermi sayısında azalma olmuyor, aksine, takviye alan teröristler baskının şiddetini gittikçe arttırıyorlardı. Kimsenin, değil karakolun dışına çıkmak, mevzi değiştirebilecek fırsatı dahi olmadığı apaçıktı. Bir süre sonra, Suat 3'ün telsizinden hırs dolu kelimelerini işittik:

“Hemen gelip yaralıları almazsanız, karakola dönüp bölüğü tarayacağım.”

Hepimiz şok olmuştuk. Hemen tabur komutanı devreye girdi. Hemen hemen aynı sözcüklerle tim komutanına sakın olma çağrısı yaptı. Ama işe yaramıyordu. Tim komutanı, “Yaralıları alın!” dışında başka bir şey demiyordu. Tabur komutanının da telsizi bırakmasıyla, bir saat

kadar daha tim komutanından ses çıkmadı. Birer dakika arayla yapılan yoğun çağrılara cevap vermedi. Hepimiz tim komutanının da şehit olduğunu düşünüyorduk. İçim

burkuluyor, başım dönüyor, tanık olduğum bu anlardan nefret ediyordum. Telsizin başına tim komutanının okuldan devre arkadaşı geldi. Son bir ümitle eline mikrofonu alıp, cevap beklemeden, telsizin kodlarını da kullanmadan, konuşmaya başladı: "Devrem ben Hüseyin. Geçmiş olsun devrem. Biraz daha dayan olur mu? Bak destek timleri yola çıktı. Sana doğru geliyorlar. Devrem aman pes etme olur mu?"

Telsizin mandalını bırakıp beklemeye başladı. Hepimiz Motorola marka, duvara monteli telsiz cihazının hoparlör kısmına gözlerimizi dikmiş bekliyorduk. Ve konuştu : "Devrem, bölük komutanı nerde?" Hepimiz derin bir "Oh!" çektik. Telsizden, "İzinde devrem" yanıtı verildi. Suat 3, artık tükenen bir sesle konuşmayı sürdürdü: "Ne olur yaralılarımlı alın. Bende yaralıyım." O ana kadar kendisinin de yaralı olduğunu söylememişti. Hepimiz donup kalmıştık. Telsizin başındaki devre arkadaşı da bu sözü üzerine mikrofonu fırlattı ve odadan çıktı. Ben kapının hemen eşiğinde ayakta duruyor, duyduklarım ve gördüklerimle bir tarihe tanıklık ettiğimi düşünüyordum. "Ben de yaralıyım"dan sonra yine ses kesildi. Sabaha kadar hiç konuşmadı. Yüzlerce kez yapılan çağrılara cevap vermedi.

Artık onun şehit olduğuna ben de inanmıştım. Gün ağarırken hepimiz yorgun düşmüş, telsizden yapılan "Suat 3, Konuşan Suat, Cevap ver!" çağrısından bıkmış halde bir köse de yığılmışken, birden telsizin mandalina basıldığını fark ettik. Telsizden silah sesleri geliyordu. Ve on- on beş saniye sonra hayatım boyunca

unutamayacağım bir İstiklal Marşı dinlemeye başladım. Mandala süreklı basıldığı için bütün telsizlerin konuşma imkânı durmuştu. Çatışmanın altında yaralı bir tim komutanının, makamıyla söylediği İstiklal Marşı'nı dinliyordum. Gözlerim dolmuştu. O ana kadar duyduğum en güzel İstiklal Marşı'ydı.

Birinci dörtlüğü bitirdi. İkinci dörtlükte sesi çatallaştı. Kelimeler uzadı. Ama marşı söylemeyi bırakmadı. Bozuk bir ses tonuyla, kendini zorlayarak okumaya devam etti. Marşı bitirdiğinde, ben de bitmişim. Hemen orayı terk ettim. Bir daha onun sesini hiç duymadım. Toplam 22 şehidin verildiği o baskın gecesinde, vücuduna saplanmış 7 merminin acısıyla söylediği İstiklal Marşı'nı ruhuma işleyen tim komutanının ölmediğine ise hala inanamıyorum.”

(Hakan Evrensel-Güneydoğu Öyküleri)

ŞEHİDİN KALBI

Bir köpüklü deniz gibi gök bembeyazdı
Gün batarken ufka kıvıll bir destan yazdı.
Çöktü karlı yamaçlara hep karartılar,
Uçuşuyor enginlere doğru martılar.

Fırtınalar uğulduyor Şimdi derinde;
Maceralı Çanakkale sahilllerinde,

Vücutları bir kırmızı kana gömülü
Gözlerini ufka dikmiş binlerce ölü,
Her birinin birer kılıç var avucunda
Her kılıcın bir damla kan donmuş ucunda!
Uçuşuyor kara bulut gibi kargalar,
Ölüleri didikliyor demir gagalar!..

Birden bire dalgalandı bir kar kümesi
Yükseldi bir genç askerin sesi:
Karga! Biraz dinle beni... Son vasiyetim:
Bugün artık yuvam öksüz, evladım yetim!
Şimdi belki pencereden gözleri yaşlı
Benden mektup bekliyordur o kumral başlı!
Eyvah! İşte buz tutuyor yüreğimde kan,
Karga! Oysun Şu göğsümü demirden gagan:
Benden haber soranlara götür kalbimi!
Ruhum artık cennetinde buldum Rabbimi...

Enis Behiç Koryürek

ŞEHİTLERİN SON SÖZLERİ

ALPARSLAN'IN ŞEHİT OLURKEN SON SÖZLERİ

1072'de Mâverâünnehir'de, Alparslan'a karşı isyan eden Melik Tekin'in, en yakın adamlarından ve bir kale komutanı olan Yusuf Harezmî yakalanarak huzura getirilmişti. Alparslan, serbest bırakılmasını istemiş; fakat aniden gelişen bazı beklenmedik talihsiz hâdiselerin etkisi sonucu Harezmî, Sultanın bir boşluğundan istifadeyle biranda saldırıp onu bıçaklamaya başlamıştı. Aldığı ağır yaranın etkisiyle bir müddet sonra vefat edecek olan Sultan Alparslan, bıçaklanmanın ardından

etrafındaki adamlarına, ibret ve nasihat dolu Şu son sözleri söylemiŐti:

“Her ne zaman dŐŐman üzerine azmetsem Allah-u Teâlâ Hazretlerinden yardım isterdim. Dn bir tepe üzerine ıktıŐımda askerimin okluŐundan, ordumun aŐırlıŐından bana, ayaŐımın altındaki daŐ ćalkalanıŐor gibi geldi. Kuvvetimle maŐrur oldum. Kendi kendime “Ben dünyanın padiŐahıyım. Bana kim galebe edebilir!” dedim. Bugün, Cenâb-ı Hak en aciz bir kulu ile beni aciz kıldı!”

ABDLEZEL PAŞA’NIN SON SÖZLERİ

Abdlezel Paşa, Şehit olduŐu son savaŐında askerlerine Şöyle hitâb etmiştir:

"Askerlerim! YiŐitlerim! Kahraman evlâtlarım? Dinmize, namusumuza ve vatanımıza göz diken" düşmana haddini bildirmenin tam zamanıdır! Bilirsiniz ki

hainler korkak olur. Biz düşman üzerine yürürsek onlar kaçarlar. Hep beraber Allah, Allah! diyerek hücum edelim!"

Sonra da Papalivata, Tırpan ve Misfaki tepelerini göstererek söyle dedi: "Aslanlarım! Su gördüğünüz tepenin zaptı bizim için çok mühim ve pek şanlı bir muzafferiyet kazandıracaktır. Siz ki Milona geçidi gibi en zor geçidi aşıp, en çetin yerlere hücum ederek Osmanlı'nın kahramanlığını bütün cihana gösterdiniz. Siz kahramanların evlâtlarısınız. Allahü Teala'nın yardımı ile su tepenin üzerinde vuku bulacak kahramanca bir hücumla zaten gözü yılmış olan düşmanı tamamen perişan edeceğinizi, sancağımızı oraya dikerek Osmanlının şanını yücelteceğinizi ümid ediyorum. Eğer bu tepeyi zaptederseniz önümüzde çiçeklerle süslenmiş geniş bir zafer sahrası açılacak. Bütün İslâm âlemi ve Osmanlılar, sizin bu kahraman muzafferiyetinizden dolayı ilân-i şükran ve iftihar edeceklerdir. Analarınız sizi bugün için doğurdu, bugün için büyüttü!

Yeryüzünde bulunan bütün Müslümanların kıymetli halîfesi şevketli pâdişâhimiz Abdülhamîd Han hazretleri sizi bugün için yetiştirdi. Vatan bugün sizden fedakârlık bekliyor! Hülâsa bugün san ve namus, devlet ve millet sizin süngülerinizle ayakta duracaktır... Eğer arslanlar gibi bir hücumla şu tepeyi zaptedecek olursanız, namusu korumuş ve vatani yüceltmiş olursunuz. Devletimizin gelecekteki zaferlerine de öncülük etmiş olacaksınız.

Asker evlâtlarım! Size son bir vasiyetim vardır ki, bu vasiyetimin yerine getirilmesini rica ederim! Eğer ben şu

tepeyi zaptettiginizi ve oraya hâkim olduğunuzu görmeden şehâdet şerbetini içersen, benim cesedimi şehîd olduğum yere defn etmeyin. Bu tepeyi mutlaka ele geçirin ve benim için o tepe üzerinde bir kabir kazarak oraya defn edin! Şayet bu tepeyi ele geçiremeyecekseniz, bırakın cesedim bu topraklar üzerinde kurtlara kuşlara yem olsun!

Evlâtlarım! Sizin dağları asan hücumunuza böyle tepeler elbette dayanamaz. Bu bakımdan mutlaka bu tepeyi zaptetmenizi istiyorum! Haydi arslanlar! Arş ileri daima ileri..."

“BEN DE ŞEHİT OLACAĞIM”

Adı Soyadı: Hanifi Usta
Şehit Olduğu Yer: Diyarbakır- Silvan
Şehadet tarihi: 26.03.1994

Tek başına 21 teröristin arasına girerek hepsinin öldürülmesine katkıda bulunan efsanevi askerlerimizden birisi. Keskin nişancıydı ve olay sonunda şehit düştü.

Usta ailesinin en sevilen oğluydu Hanifi. 22 yaşında askere alındığında sevinçliydi. Çünkü vatani için en iyi hizmeti vereceğine inanıyordu. Askerliği seviyordu. Keskin nişancıydı, korkusuzdu. Hem de teröristlerin yuvasına girecek kadar cesur bir yüreğe sahipti. 26 Mart 1994'te şehit olduğu haberi ailesinin üzerine kara bir bulut gibi çöktü. Fatma ana oğlunun şehit olduğunu hemen öğrenememiş. Diğer çocukları ondan saklamışlar, işte Fatma ananın ağzından oğlunun şehit olduğu haberi: "Oğlum şehit oldu ve 5 erkek çocuğumu yine askere yolladım. 1994'te seçimlerin yapılacağı sırada şehit olmuş. Ertesi gün, bizim evimize iki asker geldi. Askerlerin geldiğini pencereden gördük ve çocuklarım bana, anne bak oy kullanmadın askerler seni almaya geliyorlar, dediler. Askerler kapımızı çaldılar ve oğlumun yaralandığını söylediler.

Bir anneye oğlunun acı haberini getirmek, söylemek o kadar kolay mı? Ben de askere, oğlum o zaman bana bulunduğu hastanenin telefonunu verin, arayacağım, dedim. Telefonu kardeşine verdiler. Kardeşi eve girip

telefon etti. Telefonla konuşurken, oğlumun elinden telefon düştü. Ben de çok korktum. Oğlum ne oldu dedim. Yok, anne bir şey yok, abim yaralanmış, dedi. Diğer oğlum, hemen beni askerlik şubesine götürdü. Askerdeki oğlumun öldüğünü telefona bakan oğlum, öğrenmiş ve ondan dolayı telefonu elinden düşürmüştü. Ben de diğer oğluma inandım. Çünkü hiçbir anne oğlunun acı haberini kabul edemez. Oğlum bana hâlâ, askerdeki oğlumun öldüğünü söylemedi. Eve geldik ve oğlum bana dedi ki: anne ne kadar saf ve yüreğin temiz birisin, Hanifi, çatışmada, şehit olmuş dedi. O an nasıl olduğumu tahmin edebilirsiniz. Dünya adeta başıma yıkılmıştı. Üç gün yataktan kalkamadım."

Oğlunun cesur bir yürek taşıdığını belirten Fatma ana oğluyla son konuşmasını şöyle anlatıyor: "Askerliğinin bitmesine iki gün kala, bana telefon etti. Anne nasılsın dedi. Ben de, Hanifi oğlum, annen kurban olsun sana dedim. Diyarbakır'da durumlar nasıl, her gün şehit oluyor, ben çok korkuyorum, kendine dikkat et, olur mu oğlum, dedim. Sonra oğlum, anne biraz önce bir arkadaşım, kucağında kellesi gitti, dedi. Ben o arkadaşımın acısını almadan eve gelmeyeceğim, dedi. Ben de şehit olacağım, dedi. Fakat ölürsem benim arkamdan ağlamayacaksın dedi. Hemen şimdi bir operasyon var, operasyona hazırlanıyoruz, komutanımız herkes annesini arayıp helallik alsın, dedi, inşallah arkadaşımın acısını almadan geri dönmeyeceğim, dedi ve o bizim son konuşmamız oldu. Oğlum da isteğine kavuştu. Arzu etti ve başardı."

“TERHİSİNE 32 GÜN KALMIŞTI”

“Bir avuç çapulcu sürüsünün yaptıkları” 30 yıl boyunca Türkiye'nin yüreğine hançer üstüne hançer vurdu. Sayıları bir bir artan binlerce şehit verdi bu ülke. Vatan uğruna toprağa düşen binlerce şehidimizin yakınlarının gözyaşları hiç dinmedi.

Levent Selamet 1976 İstanbul doğumlu. Geleceğe ilişkin hayalleri, umutları vardı. Komando olarak gitti askere, Sivas kırsalında birçok kez çatışmaya girdi. Tarihler 10 Nisan 1997'yi gösterdiğinde, Selamet ailesi, düşünmekten bile korktuğu acı haberi aldı. Oğulları Levent, Sivas kırsalında çatışmaya girdiği bölücü teröristler tarafından şehit edilmişti. Henüz 21 yaşında, gencecik bir fidandı Levent. O, yaşanacak bir hayatı, umutlarını ve geleceğini bırakarak bu vatan uğruna toprağa düşen binlerce şehitten

biriydi artık. Levent'in annesi son görüşmelerini gözyaşları içinde anlatıyor: “Bize söyleyemese de sevdiği bir kız vardı. Terhis olmasına sadece 32 gün kalmıştı. Telefon etti: ‘Anne bana sivil giysilerimi gönderin’ dedi. Nasıl göndereceğimizi sorduğumda bana, ‘Cumartesi günü İstanbul'a izine gelen arkadaşım yanınıza uğrayacak. Ona verin, bana getirir’ dedi. Ne acı ki, Cumartesi günü arkadaşının yerine Levent'in ölüm haberi geldi.

FOTOĞRAFLARI TABUTUNDAN SONRA GELDİ

Siirt'in Eruh İlçesi'nde vatani görevini yaparken teröristlerin hain saldırısı sonucu şehit olan İzmirli Er Kamil Alkan'ın şehit olduğu gün çektiği ve ailesine

gönderdiği fotoğrafları tabutundan sonra geldi. 16 Temmuz 2006 günü operasyona çıkmadan önce arkadaşlarıyla hatıra fotoğrafı çektirdikten sonra babasını arayan Kamil Alkan: “Baba çektirdiğim fotoğrafları size gönderiyorum, operasyona çıkacağız, hakkınızı helal edin.” demiş.

BABALAR GÜNÜNDE VURDULAR BENİ

Babalar günü babacığım, babalar günü.
Bir görseydin o kanlı düğünü,
Bir görseydin
Bir hain kurşunla vuruldum
Şemdinli'de oysa
Babalar günü bu pazar.

Bir çiçek getiremedim sana babacığım,
Bir çiçek getiremedim, Hakkari Dağlarından.
Ama, bir gelincik oldum al al.
Silahıma, koğuşuma, mangama
Ve kaytan bıyıklı komutanıma,
Hoşçakal, diyemedim.

Ay yıldızlı bayrağıma, sarılı tabutumla,
İşte ben geldim babacığım, sil o gözyaşlarını,
Şehit babasıysın sen artık, ağlama!

"Giden gelmiyor" diyen o halk türküsünün, takılıp ardına,
Ellerinden öpmeye geldim babacığım,
Ellerinden öpmeye geldim.

(Bir Güneydoğu şehidi)

**“ATEŞLER İÇİNDEYİM, TEZKERE
ALAMAYACAĞIM”**

Bolu Dağ Komando Birliğinden geçici görevle Şırnak'taki Gabar Dağında devriye görevi yapan askerlere yönelik düzenlenen saldırıda şehit düşen Piyade Onbaşı Mehmet Yıldırım'ın şehadet haberi Konya'daki ailesini yasa boğdu. Acılı baba Ali Yıldırım, oğlunun şehit düşmeden birkaç gün önce tüm akrabalarını tek tek aradığını belirtti. Son konuşmamızda, “Baba ben tezkere alamayacağım. Sürekli dağda görevdeyiz, başımın

yanından mermiler geçiyor. Ateşler içindeyim.” dedi,
şehit olacağı içine doğmuştu.

YA GAZİ OL, YA ŞEHİT

Haydi yavrum, Ben seni bugün için doğurdum;
Hamurunu yiğitlik duygusuyla yoğurdum;
Türk evladı odur ki, yurdu alan toprağı
Ana ırzı bilerek yad ayağı bastırmaz;
Bir yabancı bayrağı
Ezan sesi duyulan hiç bir yere astırmaz.

Git evladım, yıllarca ben oğulsuz kalayım;
Şu yaralı bağıma kara taşlar çalayım!
Haydi oğlum, haydi git; Ya gazi ol, ya şehit!

Haydi yavrum! Köyüne, nişanına veda et;
Sabanım, tarlanı, her şeyini feda et;
O silaha şarıl ki, böyle günde bir erkek
Bir dualı demirden başka bir şey kullanmaz;
Bunu tutan bir bilek
Köleliğin uğursuz zincirine usanmaz.

Git evladım, yıllarca ben oğulsuz kalayım;
Şu yaralı bağıma kara taşlar çalayım!
Haydi oğlum, haydi git; Ya gazi ol, ya şehit!

Haydi yavrum! kendine den de: "Yiğit er" dedir;
Büyüdüğün gaziler ocağına can getir;
O cenkleri kazan ki, senin büyük Türk adın
Yedi iklim, dört bucak içersine ün salsın;
Beş yüz yıllık ecdadın
Kabirlerde titreyen kemikleri öç alsın.

Git evladım, yıllarca ben oğulsuz kalayım;
Şu yaralı bağıma kara taşlar çalayım!
Haydi oğlum, haydi git; Ya gazi ol, ya şehit!

Haydi yavrum! Bugün de dertli ninen ağlasın;
Ayrılığın oduyla yüreğini dağlasın;
O yaşları saçsın ki, senin arslan göğsünde
Benim kanlı gözyaşım düşman için kin olsun;
Kara yerin yüzünde
Ayağının bastığı dağlar, beller leş dolsun.

Git evladım, yıllarca ben oğulsuz kalayım;
Şu yaralı bağıma kara taşlar çalayım!
Haydi oğlum, haydi git; Ya gazi ol, ya şehit!

Mehmet Emin Yurdakul

ŞEHİT UZMAN ÇAVUŞUN SON SÖZLERİ: HER ŞEY VATAN İÇİN

Tunceli-Erzincan karayolunda, arama tarama çalışmaları sırasında terör örgütü üyeleri tarafından yol kenarına yerleştirilen patlayıcının infilak etmesi sonucu şehit olan Jandarma Uzman Çavuş Ümit Eker'in (33) cenazesi, Samsun'da toprağa verildi. Ağabeyi ile şehit olmadan bir gün önce görüştüğünü belirten Uğur Eker, “Ağabeyim mayın temizleme timinde görev yapıyordu. Ben de ağabeyime bu görevi yaparken korkup korkmadığımı sordum. Bana, ‘14 yıllık askerim, ölmek de yaşamak da vatan için, korkmam için bir neden yok’ demişti.” Ümit Eker şehadet şerbetini içmeden önce Babası ile telefonla görüştüğünde, “iki üç güne kadar beni televizyonlarda görürseniz şaşmayın” demiş.

ŞEHİT

MEKTUBU

Oğlun

Şehit...

çatma

kaşını

Anne,

Metin olda dik tut başını Anne,
Gel; öp... kokla... mezar taşımı Anne,
Akıtma gözünden yaşını Anne!

Olsa da bu dünyada gönlün ezik,
Eğilme kimseye tut başını dik!
Bu duygular bize tanıdık bildik,
Akıtma gözünden yaşını Anne!

Ölüm vaktin gelsin kavuşacağız,
Albayrak altında buluşacağız...
Mahşerde birleşip sarılacağız,
Akıtma gözünden yaşını Anne!

Bitmedi soysuzlar ona yanarım,
Dökülen bunca masum kana, yanarım.
Öldüğüme değil sana yanarım,
Akıtma gözünden yaşını Anne!

Bizler bedeni olmayan diriyyiz!
Şanlı Peygamberin Askerleriyiz,
Kanımızla vatanın vergileriyiz,
Akıtma gözünden yaşını Anne!

Ya devlet başa ya kuzgun leşe!
Vermeyiz kimseye vatani beleşe.
Hele hele üç beş soysuz gebeşe,
Akıtma gözünden yaşını Anne!

Siyasiler çıkar adlı oyunda,
Oyunlar oynandı hep bizim kanda!
Babam, gardaşlarım, yârim bir yanda,

Akıtma gözünden yaşını Anne!

Oyunlar oynanıyor kanımızda,
Feryatlar kopar yürek kapımızda,
Cenazede olurlar yanımızda,
Akıtma gözünden yaşını Anne!

Sen Şehit Anasısın gurur duy Anne,
Bugün bizim için hem şölen hem toy Anne,
Türk: tarihe yön veren o asil soy Anne,
Akıtma gözünden yaşını Anne!

Samih Hacıarifioğlu

ŞEHİDİN BABASINA SON SÖZLERİ

Bitlis'te mayın patlaması sonucu şehit olan Piyade Uzman Çavuş Ramazan Us, şehit olmadan bir gün önce ailesinin ramazan ayını kutlayıp 5 günlük bir görevde olduğunu bildirmiş.

Telefonda görüştüğü babasına: “Sağlığım yerinde, 4-5 gün sonra birliğime döneceğim, fitre ve zekâtımı ödeyiverin, ben bayramda geldiğimde size veririm.” demiş. Bu sözler şehidin babasına söylediği son sözler.

HAKKINIZI HELAL EDİN

Şırnak'ta şehit düşen Zekeriya Kılınç'ın ailesi ile yaptığı son telefon konuşması yürek yaktı...

Küpeli Dağı'ndan gelen şehit haberi, İzmir'in Karabağlar semtinde yaşayan Kılınç ailesinin yüreğini yaktı. Teskeresine 6 ay kalan Zekeriya Kılınç, şehit olmadan birkaç gün önce babasıyla telefonda görüşmüş: “Baba iki ay sonra Bolu'ya geleceğim, şimdi bir operasyona katılacağız, dua edin.” Operasyona çıkmadan önce arkadaşlarını da arayan Komando Çavuş Kılınç, şehit olacağı içine doğmuş gibi onlardan helallik istemiş.

SİZLERİ GÖKYÜZÜNDEN SELAMLAYACAĞIM

Manisa yakınlarında askeri eğitim uçağının düşmesi sonucu şehit olan Deniz Teğmen Erdem Öztürk'ün, uçuş öncesi ailesine söylediği son sözleri, “Sizleri göklerden selamlamaya az kaldı. Bundan sonra sizleri gökyüzünden selamlayacağım. Ben doğduğum köyün üzerinden uçakla geçerken, sizler de beni el sallayarak selamlarsınız.”

Şehit Deniz Teğmen Öztürk, Deniz Harp Akademisi sınavlarını kazanarak deniz subayı oldu. Marmaris'te bir denizaltında göreve başlayan Öztürk kardeşine denizin altından çektiği fotoğrafları gönderirmiş: “Bugüne kadar dünyanın fotoğrafını hep denizin dibinden çektim,

bundan sonra dünyanın fotoğrafını gökyüzünden çekmek için Hava Kuvvetleri Komutanlığı'na müracaat edeceğim.” Başvurusu kabul edildikten sonra görevine pilot olarak devam eden Deniz Öztürk ailesine gökyüzünden veda etti.

AZ KALDI, SABREDİN

Ağrı'nın Patnos ilçesinde görevli iken Şırnak'a giden Piyade Uzman Çavuş Tahsin Yıldırım'ın teröristlerin döşediği mayına basarak şehit olduğu haberi, baba ocağını yasa boğdu. Tahsin Yıldırım'ın babası, oğluyla son kez telefonda görüştiklerini söyledi. Oğluna, "Artık yeter istifa et gel" dediğini, oğlu ise, "Olmaz baba görev

bitiyor az kaldı. 15 gün sonra geleceğim, sabredin." dedi.
(Şehadet Tarihi: 2007)

ŞEHİT MEHMET'İN ÖYKÜSÜ

Gabar Dağı'nda can veren şehitlerden Mehmet Coşkun, yoksulluk içinde bir yaşam sürdü. Okula başlamadan önce fabrikaya giden Coşkun 6 yaşında işçi, 13'ünde evin reisi, 20'sinde şehit oldu. Şehit Mehmet'in iki muhabbetkuşunu barındıran küçük bir kafes... Dışarıda ise Türk bayrağı...

Mehmet Coşkun, Şubat 2007'de Kayseri Hava İndirme Tugayı'na teslim oldu. Altı yaşında işçi olmasını sağlayan iriliği dağ komandosu kadrosuna seçilmesine neden oldu. Bolu'da eğitim aldıktan sonra geçici görevle Şırnak'a gitti. Ailesi para gönderemese de o Güneydoğu'da askerlik yapmanın bedeli olarak aldığı parayla geçinmeyi bildi. Fazla para harcamamak için sigarayı bıraktı...

Evine erken dönebilmek için izne gelmedi. Ve şehit olmadan önce ailesiyle son kez telefonda görüştü: “Minibüsü tarayarak 12 kişiyi öldürenleri arıyoruz. Bu yüzden dağa çıkıyoruz. Beni merak etmeyin...” Altı yaşında hayata atılarak dağ gibi sorunları taşıyan Mehmet'in yaşamı 20'sinde bir dağda son buldu.

BENİ BEKLEME ŞEHİT OLACAĞIM!

Bayramın üçüncü günü “gıyabında nişanı” yapılacak olan Sıddık Küçükgöz'ün, sözlüsüne telefonda, "Beni bekleme, şehit olacağım" dedikten iki gün sonra ölüm haberi geldi. Sıddık askere gidene kadar Bursa'da simit satıp harçlığını çıkardı ve ailesine katkıda bulundu. Askerlik yaşı gelince “komando olacağım” diye tutturdu, şubede de komutana “Ben komando olmak istiyorum”

dedi. İsteddiği gerçekleşince çok mutlu oldu. Acemiliğini Isparta'da yaptı. Sonra Bolu Dağ Komando Tugayı'na gitti, oradan da Şırnak'a...

Piyade Komando Küçükgöz, ailesine gönderdiği tek mektubunda “asker vurulunca değil, unutulunca ölür” diyordu. Gözüyaşlı anne oğluyula yaptığı görüşmeyi şöyle anlatıyor: “Ben, oğlum sesin kötü geliyor, dedim”. “Yatağın içinde konuşuyorum. Anne merak, etme 36 günüm kaldı. Beni artık operasyona götürmezler” dedi. Biraz rahatladım. “Her gün izliyoruz, askerler şehit oluyor, dayanamıyorum”, deyince, “Anne, Allah'ın izniyle gelirim, hiç korkma”, dedi. İki gün sonra şehit olduğu haberini aldım.” (Şehadet Tarihi: 2007)

“EN GÜZEL ZEYBEĞİ BAYRAM OYNARDI”

Çavuş Bayram Güzel, “Geldiğimde köyün en güzel düğününü yapacağım” diyordu. Kerimoğlu zeybeğini ondan güzel oynayan yoktu. Pamukkale'nin sırtına yaslandığı dağların zirvesindeki Kurtluca köyü, Çavuş Bayram Güzel'in şehadet haberiyle tarihinin en kalabalık gününü yaşadı. 1987'de Ramazan Bayramı'nın birinci günü doğmuş Bayram.

Ağabeyi Mehmet, “Gitmeden önce son fotoğraflarından biri de yine zeybek oynarken çekilmişti. Kerimoğlu Zeybeği'ni ondan daha güzel oynayan olmadığını söylerler. Gitmeden nişanlanmıştı. ‘Geldiğimde köyün en güzel düğününü yapacağım’ diyordu bana. En son konuştuğumuz gün ‘sana para göndereyim mi’ dediğimde bana, “Ağabey halimi bir görsen, 40 gündür neredeyse su yüzü görmedik. Para göndersen nereden gidip alacağım? Gidip alsam nerede harcayacağım?” dedi. Ailesi Bayram'ın Şırnak'tan gelen çantasını açamamış daha. Sadece köyünde bıraktıklarına bakabiliyorlar. Bayram 8 aylık askerken, Şırnak'ta şehit düştü. Bütün köy onun düğününde oynamayı beklerken, binlerin katıldığı cenazesinde bulundu. (Şehadet Tarihi: 2007)

“BEN KÖYE BAYRAKLA GELECEĞİM”

Hakkâri Dağlıca’da hain saldırıda şehit düşen Afyonkarahisarlı Piyade Uzman Çavuş Selçuk Gürdal’ın 5 ay önce balık tutarken çektilip gönderdiği fotoğraf ailesinin yüreğini dağladı. Şehidi, havaya uçurulan Avaşın Köprüsü’nün ilerisindeki başka bir köprünün yakınında balık tutarken çektilirdiği fotoğraf, ikiz kardeşi Celalettin Gürdal’ın elinden hiç düşmüyor. Kardeşiyle şehadetinden kısa bir süre önce görüşen Celalettin Gürdal gözyaşları içinde son sözlerini aktarıyor: “Son konuşmamızda bana ‘Kendinize iyi bakın, Allah’a emanet olun. Ben köye bayraklarla geleceğim. Sen çok asabisin, o yüzden beni getirecek komutanlara sert davranma. Ben oraya bayrağa sarılı olarak geleceğime eminim. Hakkımı helal et’ dedi. O an ne söyleyeceğimi şaşırılmışım”. (Şehadet tarihi: Ekim 2007)

“BABA, BUGÜNLERDE TELEVİZYONLARI İZLEMİYİN”

Yozgat merkeze bağılı Buzacıoğlu köyünden Lokman Eker, Hakkari Yüksekova'daki Dağlıca Piyade Taburu'na Kuzey Irak'tan sınırı geçen teröristlerce düzenlenen saldırıda şehit düştü. Terhisine bir hafta kala şehid düşen Eker'in, babasına son sözleri: “Baba bugünlerde televizyon izlemeyin” oldu. (Şehadet Tarihi: 2007)

Neslindeki geçmiş şühedanın adedinden
Toprak utanır belki rakamlar utanırken
Ön safta koşar ilk ölü şevkiyle ölürsün
Arzın yaşayanlardaki zevkiyle ölürsün

Erkeke asilane kerimane ölürsün
Şöhretlere destanlara bigâne ölürsün
Tarihe girersin de bilinmez nedir ismin
Tarihi yaparsın gene efsanedir ismin

Yoktur yerin üstünde omuzlarda cenazen
Yoktur yerin altında bakiyen bile bazen
Kabrin o da yok, varsa kırık bir taşı yoktur
Nâşın gibidir, gövdesi yoktur, başı yoktur!

Mithat Cemal Kuntay

BUGÜN DE ÖLMEDİM ANNEM

Şırnak'ın kuzeyindeki Bestler Bölgesi Dereler Mevkii'nde PKK'lı teröristlerle girdikleri çatışmada şehit düşen Jandarma Komando Uzman Çavuş İsa Çiçek'in babası: "3 gün önce telefonla konuştuğumda teröristler için '7 tanesini yedim' dedi. Şehit olduğu çatışmada da 11'ini yemiş, helal olsun O'na. Kurban Bayramı'nda bir daha ne zaman izne geleceğini sorduğumda 'Belli olmaz,

bakarsın bir gün bayrağa sarılı gelirim' demişti. O gün, bugünmüş"

Şehit Jandarma Komanda Uzman Çavuş İsa Çiçek, en son tüfekle poz verip, beyaz bez üzerine mermilerle 'Bugün de ölmedim annem' yazılı fotoğrafı ailesine gönderdi.

YATAN ASKER

Yanıp, tutuşurken vatan aşkıyla,
Namusum olan ay yıldızlı bayrağa
Sahip çıktıkça, ülkemin her karış toprağına
Şehit olup yatacağım sonsuza dek bu topraklarda.

Sen hiç yattın mı?
Topraktan yatakta
Sen hiç yattın mı?
Yıldızlarla bezenmiş gök kubbe altında
Sen hiç yattın mı?
Bulutların oluşturduğu yorganla
Sen hiç... Hiç yattın mı?

Büzülmüşüm yatıyorum,

Sanki ana rahminde
Soğuktan yapışmış elim metale,
Tenim kalır namlunun üzerinde.

Sen hiç yattın mı?
Donmuş toprakta
Sen hiç yattın mı?
Uçsuz bucaksız simsiyah mekân da
Sen hiç yattın mı?
Alaz rüzgârın, yüzünü kamçıladığında

Sen hiç... Hiç yattın mı?

Titrerim, korkudan değil,
Islanmış, bitap bedenim.
Düşünürüm sevgiyi, yokluktan değil,
Anadır, babadır, gardaştır, yüreğim.

Sen hiç yattın mı?
Kan kokan toprakta
Sen hiç yattın mı?
Etrafını saran barut kokusun da
Sen hiç yattın mı?
Şehit düşen arkadaşının yanında

Sen hiç... Hiç yattın mı?

Bayrağım namus, Vatanım ana!
Allah şahidimdir, ölmekse uğruna!
Tüm şehitler gibi toprak olsa da kefenim!
Yatmazsam şehitlikte, namert oğlu namerdim.

M. Şükrü Şeker